2 *aprilie 2025*

Anul al IV-lea

DA, VINCI!

EDUCAȚIE PRIN RELAȚIE

„Aș fi vrut să scriu despre vârstele de atâtea feluri prin care-am trecut până acum...”
(Simona Popescu, „Juventus”)

POPOVICI Dorina, diriginta clasei a IX-A „P”

„Da, Vinci!”: Doamnă Popovici, caracterizați prin 3 cuvinte absolvenții clasei căreia îi sunteți diriginte.

Popovici Dorina: Visători, sensibili și inteligenți.

D.V.: Care este punctul forte al acestei clase de absolvenți?

P.D.: Când mă gândesc la clasa mea, în fața ochilor îmi apare o cunună de zâmbete senine. Mi se perindă chipuri de copii pe care i-am cunoscut pe timp de pandemie, îi văd pășind inocent pragul școlii, mânați de o vie și sinceră curiozitate. Mă întrebați despre un punct forte, dar ele sunt atât de multe! Totuși, voi spune cu voce tare, așa încât să răzbată printre rânduri - elevii mei sunt puternici, rezistenți, gata să înfrunte obstacolele, oricare ar fi ele. Puterea lor e în dorința de a deveni, de a cunoaște, de a se implica. Acești copii au trăit experiența lecțiilor online, au învățat din nou să învețe, să comunice, au crescut și cresc într-o perioadă dificilă. Vreau să cred că experiențele din anii de gimnaziu îi vor face mai temerari.

D.V.: Care este, pentru ei, „călcâiul lui Ahile”?

P.D.: Probabil, nerăbdarea. Simt că vor să obțintă tot ce se poate obține cât mai repede. Aici și acum. Deseori, mă întreb ce anume a generat această trăsătură pe care eu o văd comună acestei generații. Mi se pare că răspunsul e sub nasul nostru: gadgeturile. Prin extensie, rețelele de socializare. Imaginile colorate, viața palpitantă pe care o urmăresc dincolo de ecrane. Toate acestea, luate împreună, creează un imanic în fața căruia un profesor e dezarmat.

„Am crescut împreună. Elevii mei m-au modelat oarecum. Sper că ei vor spune același lucru despre mine. Nu acum. Vreodată.”

D.V.: Ce amintire frumoasă legată de ei ați vrea să evocați pentru paginile revistei?

P.D.: Avem atâtea amintiri în desaga clasei noastre! Totuși, voi evoca una care îmi aduce zâmbetul pe buze. Era primăvara, prin mai. Am plecat împreună la Orheiul Vechi. Ne-am dus să ne destindem, să batem mingea, să stăm la taclale. Am planificat o drumeție. Una e socoteala de acasă și alta e cea de la târg. Pe cât înaintam în șir indian, pe atât iarba se făcea mai mare și mai mare. La un moment dat, băieții au început a se văicări. Cineva dintre ei a spus că nu mai merge, că-s prea multe insecte, că iarba e înaltă și vânjoasă. Ce drumeție este asta? Nimeriserăm într-un lan de porumb. Era pe cât de amuzant, pe atât de jenant. Am continuat să mergem, am găsit un copac cu cireșe, pe urmă ni s-a deschis o poieniță. Câtă bucurie! Apoi, am așternut păturelele pentru picnic, s-a creat o atmosferă caldă. Cu noi a mers și profesorul de chitară. Am cântat, am râs și ne-am simțit bine. Ziua a fost frumoasă, iar aventura a rămas cu noi pentru totdeauna.

D.V.: Cum și prin ce o să i țineți minte pe absolvenții acestei promoții, printre alte multe clase de absolvenți pe care i-ați crescut?

P.D.: Retina memoriei e selectivă. Îi voi ține minte așa cum sunt – solari. De câte ori am intrat în clasă, de atâtea ori m-au întâmpinat cu un „Bună ziua, doamnă profesoară!” însoțit de priviri joviale și o energie aparte. Am să-i țin minte prin bilețelele pe care mi le lăsau pe bancă, prin mărțișorii pe care îi păstrez în cutia cu amintiri, prin fotografiile de întâi septembrie și tot anul împrejur. Dar mai ales, am să-i țin minte, pentru că sunt prima mea generație de la „Da Vinci”. Am crescut împreună. Elevii mei m-au modelat oarecum. Sper că ei vor spune aceeași despre mine. Nu acum, vreodată.

D.V.: Dacă ați regiza un film despre această clasă, ce gen ați alege: comedie, dramă, melodramă sau triller psihologic? De ce?

P.D.: Aș adăuga în lista de mai sus filmul de aventură întru devenire și formare. Îi văd eroi de film în care drumul constituie un reper. Fie că vor porni în căutarea unei comori, fie că vor căuta să salveze Pământul, acești copii vor izbuti. Eu cred în ei!

D.V.: Oferiți-le un sfat pe care v-ar fi plăcut să-l primiți la vârsta lor.

P.D.: Dragii mei elevi, nu vă grăbăți să creșteți! Nu fugăriți timpul, făceți-vi-l prieten! Nu trăiți din vacanță în vacanță, din sâmbătă în duminică! Bucurați-vă de fiecare zi. Citiți!

CIUNTU Natalia, *diriginta clasei a IX-A „C”*

„Da Vinci”: Doamnă Ciuntu, caracterizați prin 3 cuvinte absolvenții clasei căreia îi sunteți diriginte.

Ciuntu Natalia: Sunt toleranți, uniți, capabili. Uneori calculați, alteori complicați, dar mereu curajoși!

D.V.: Care este punctul forte al acestei clase de absolvenți?

C.N.: „Toți pentru unul, unul pentru toți” și la lecție, la jocul de echipă, dar și la năzdrăvănii! Acesta a devenit motto-ul nostru, cei care suntem o clasă cu de-trei-ori-mai-mulți-băieți-decât-fete. Atât de diferiți la caracter și calități, însă mereu cooperanți, responsabili și mutual înțelegători unul cu altul. Același spirit de echipă ne-a ajutat să devenim din an în an campioni la fotbal și să arătăm un joc de admirat, chiar dacă pierdem un singur punct la scor. Poziția forte a băieților a educat cele cinci fete din clasă în stil military – tac și fac, deci, nu cârtim și nu ne plângem. Apreciez mult această prietenie, care, sunt sigură, va dura mulți ani după absolvire. Sunt mandră să le spun: 9 „C”!

D.V.: Care este, pentru ei, „călcâiul lui Ahile”?

C.N.: Septembrie și octombrie sunt lunile în care elevii mei tot promit că „se apucă de carte”, dar ce greu e să o faci, când soarele încă te invită afară. Odată cu ploile și frigul, se trezește interesul pentru lectură, începe a prinde contur tema la mate, evenimentele istorice încep a fi discutate și la repaus. Până în decembrie îi vad pe toți implicați, citiți și mult mai vioi. O fi acesta un minus? Poate îl avea și Ahile?

„O să le țin minte ochii, e punctul nostru de congruență. Toți frumoși, toți te înțeleg, te susțin. Ochii unui elev spun mai multe decât carnetul lui de note.”

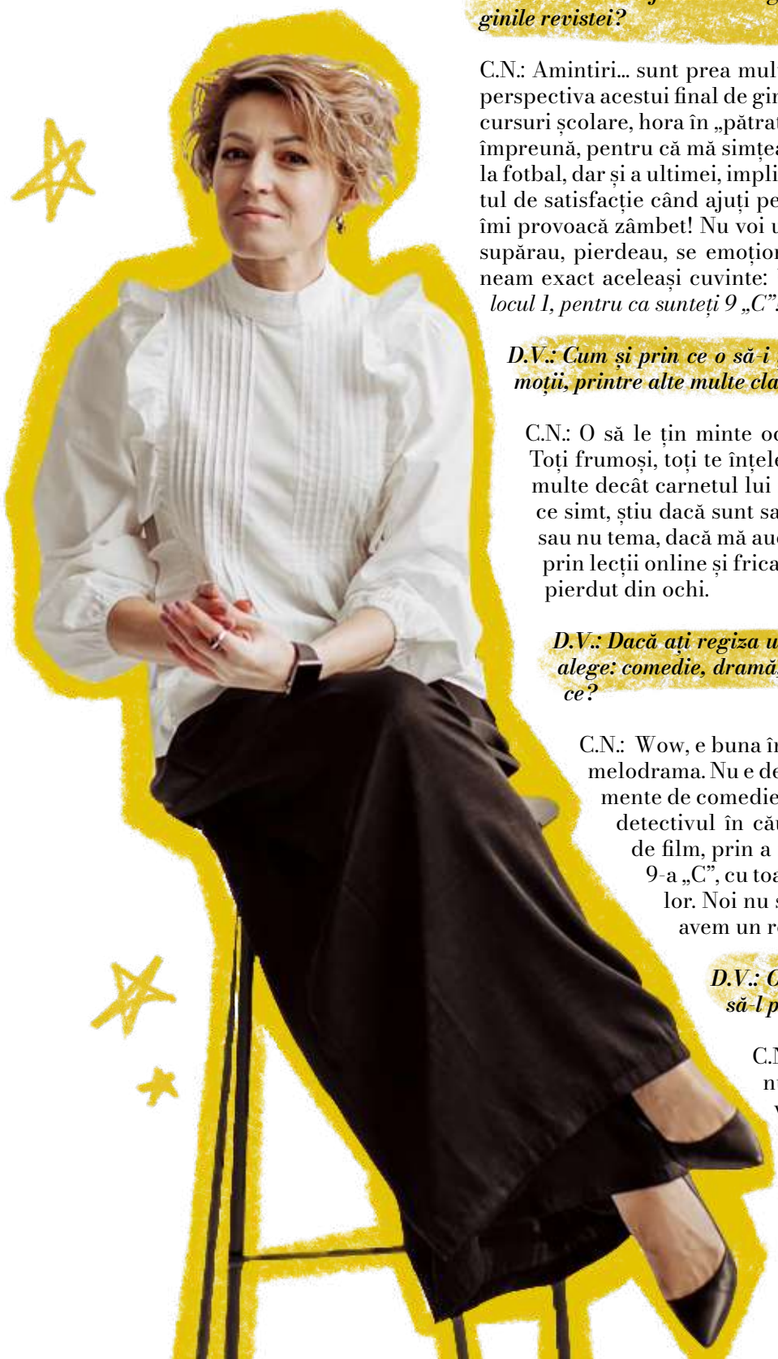

D.V.: Ce amintire frumoasă legată de ei ați vrea să evocați pentru paginile revistei?

C.N.: Amintiri... sunt prea multe, adunate zi de zi, toate pozitive, din perspectiva acestui final de gimnaziu. Țin minte primele lecții și concursuri școlare, hora în „pătrat” și emoțiile lor, când ieșeam pe scenă împreună, pentru că mă simțeam o parte din ei, bucuria primei cupe la fotbal, dar și a ultimei, implicarea la târgul de caritate și sentimentul de satisfacție când ajuți pe cineva... Dansul din India până acum îmi provoacă zâmbet! Nu voi uita nici când se simțeau rău, când se supărau, pierdeau, se emoționau până la lacrimi, și atunci le spuneam exact aceleași cuvinte: *Voi pentru mine întotdeauna sunteți pe locul I, pentru ca sunteți 9 „C”!*

D.V.: Cum și prin ce o să-i țineți minte pe absolvenții acestei promoții, printre alte multe clase de absolvenți pe care i-ați crescut?

C.N.: O să le țin minte ochii, e punctul nostru de congruență. Toți frumoși, toți te înțeleg, te susțin. Ochii unui elev spun mai multe decât carnetul lui de note, zicea cineva. Când îi văd, știu ce simt, știu dacă sunt sau nu sunt gata de test, dacă au înțeles sau nu tema, dacă mă aud, mă ascultă. E generația care a trecut prin lecții online și frica de război. Dar noi niciodată nu ne-am pierdut din ochi.

D.V.: Dacă ați regiza un film despre această clasă, ce gen ați alege: comedie, dramă, melodramă sau triller psihologic? De ce?

C.N.: Wow, e buna întrebarea! Cu siguranță, nu drama sau melodrama. Nu e despre noi. Un thriller psihologic cu elemente de comedie ar fi o soluție. Poate chiar aș face-o pe detectivul în căutarea „perfecțiunii” ucise la început de film, prin a descoperi fiecare personaj din clasa a 9-a „C”, cu toate capacitățile și trăirile interioare ale lor. Noi nu suntem perfecți, dar, cu siguranță, toți avem un rol important în filmul nostru!

D.V.: Oferiți-le un sfat pe care v-ar fi plăcut să-l primiți la vârsta lor.

C.N.: Trăiește-ți anii de școală ca un elev, nu te grăbi sa te maturizezi, într-o zi vei da multe pentru a fi din nou elev în clasa a 9-a! Vei dori sa revii acolo unde erai protejat, susținut și îndrumat. După poarta liceului, se termină copilăria și începe viața matură, cu responsabilități mult mai mari decât a citi o carte!

DAVID Olga, diriginta clasei a IX-A „D”

„Da Vinci”: Doamnă David, caracterizați prin 3 cuvinte absolvenții clasei căreia îi sunteți dirigintă.

David Olga: Sunt diverși, inovatori și curioși.

D.V.: Care este punctul forte al acestei clase de absolvenți?

D.O.: Ca dirigintă, am avut privilegiul de a le observa evoluția de-a lungul acestor ani. Sunt mândră să spun că sunt o clasă cu adevărat specială, cu multe puncte forte.
Unul dintre cele mai mari atuuri ale lor este diversitatea. Fiecare dintre ei aduce un talent unic în clasă, fie că este vorba de pasiunea pentru matematică, de creativitatea artistică sau de abilitățile sportive.
Un alt punct forte al clasei mele este spiritul de echipă. În repetate rânduri au demonstrat că sunt capabili să colaboreze, să se susțină reciproc și să lucreze împreună pentru a atinge obiective comune.

D.V.: Care este, pentru ei, „călcâiul lui Ahile”?

D.O.: Observ că uneori le lipsește perseverența. În fața unor obstacole mai mari sau a unor sarcini mai dificile, unii tind să se descurajeze sau să renunțe prea ușor. Este important să învețe să depășească aceste momente și să continue să lupte pentru obiectivele lor.

D.V.: Ce amintire frumoasă legată de ei ați vrea să evocați pentru paginile revistei?

D.O.: Aș vrea să împărtășesc o amintire care mi-a adus lacrimi de bucurie și m-a făcut să mă simt extrem de norocoasă să le fiu dirigintă: farsa de Ziua Recunoștinței.
Îmi amintesc perfect acea zi. M-au chemat în sala de clasă, cu pretextul că băieții se certau și că aveau nevoie de intervenția mea. M-am grăbit, îngrijorată, pregătită să aplanez o eventuală dispută. Însă, când am deschis ușa, am rămas fără cuvinte.
În loc de o ceartă, i-am găsit pe elevii mei stând în picioare, cu flori.
Am fost copleșită de emoție. Nu mă așteptam la o asemenea surpriză. A fost un gest atât de frumos și de sincer, care mi-a arătat cât de mult copiii îmi apreciază eforturile.

„Amintiți-vă că sunteți unici și aveți ceva special de oferit lumii. Nu vă comparați cu ceilalți, ci concentrați-vă pe propriul drum și pe propriile realizări. Aveți încredere în voi și în potențialul vostru și nu lăsați pe nimeni să vă spună ce puteți sau nu puteți face.”

D.V.: Cum și prin ce o să-i țineți minte pe absolvenții acestei promoții, printre alte multe clase de absolvenți pe care i ați crescut?

D.O.: Sunt prima mea promoție și, ca orice primă iubire, ei vor avea mereu un loc special în inima mea. Voi urmări cu interes evoluția lor și voi fi mereu mândră de ei , indiferent de drumul pe care îl vor alege.

D.V.: Dacă ați regiza un film despre această clasă, ce gen ați alege: comedie, dramă, melodramă sau triller psihologic? De ce?

D.O.: Dacă aș regiza un film despre clasă, aș alege fără îndoială genul comedie. De ce? Pentru că sunt o clasă plină de energie, au o viață școlară plină de umor și de momente memorabile care merită să fie celebrate cu râsete și voie bună.
Aș vrea să surprind, în filmul meu, toate acele momente amuzante din viața noastră de zi cu zi: glumele lor, replicile savuroase, momentele stângace, dar și felul în care au reușit mereu să transforme orice situație într-o ocazie de a râde.

D.V.: Oferiți-le un sfat pe care v-ar fi plăcut să-l primiți la vârsta lor.

D.O.: Dragii mei elevi, nu vă temeți să fiți voi înșivă și să vă urmați pasiunile, chiar dacă drumul pare dificil sau diferit de al celorlalți. Nu vă fie teamă să experimentați, să explorați și să vă descoperiți talentele și interesele. Nu vă descurajați de eșecuri, ci vedeți-le ca pe niște oportunități de învățare.
Amintiți-vă că sunteți unici și aveți ceva special de oferit lumii. Nu vă comparați cu ceilalți, ci concentrați-vă pe propriul drum și pe propriile realizări. Aveți încredere în voi și în potențialul vostru și nu lăsați pe nimeni să vă spună ce puteți sau nu puteți face.
Acesta este momentul să vă construiți propriul viitor, un viitor care să vă reflecte valorile, pasiunile și visurile. Așa că, fiți curajoși, fiți autentici și nu uitați să vă bucurați de fiecare pas al acestei călătorii minunate!

Adolescenți, absolvenți... Se pare că parcursul elevilor din clasele a IX-a, absolvenții de gimnaziu, a ajuns în dreptul literelor finale. Totuși, le dorim să rămână ghidați de lumina literei A, pentru că vorbim de abilități, ambiții, așteptări și aspirații.

SUNT ABSOLVENT. CE MOMENT *AȘTEPTAT!*

Sunt absolvent. Ce moment așteptat! O libertate nouă! Un vânt proaspăt îmi pulsează prin vene, iar emoțiile îmi cuprind sufletul, chiar dacă nu sunt aceleași ca în clasa a V-a. Acum, cu fiecare pas spre viitor, îmi dau seama cât de important este să împărtășesc cu voi, dragi elevi, câteva lecții care m-au ajutat pe mine. Sunt 3 sfaturi, simple, dar pline de sens, care cred că vă vor ghida, pe voi, cei care încă sunteți la început de drum.

Învață să înveți!

Este o lecție care se va dovedi esențială. Pe măsură ce zilele trec și temele se adună, înțelegi că timpul devine tot mai scurt. Va deveni esențială abilitatea ta de a-ți gestiona timpul. Așa că învață să înveți! Aceasta este cheia. Să înveți cum să te organizezi, să îți găsești ritmul și să dai tot ce ai mai bun, pentru a face față tuturor provocărilor.

Găsește bucurie în învățare!

Poate că nu-ți pare ușor, dar să nu lași studiul să fie o povară. Știu că uneori pare greu, dar ce-ar fi să schimbi perspectiva? Când simți că te apasă, ridică-te, pregătește-ți un ceai cald, pune-ți căștile și lasă muzica să te poarte. Lasă-ți mintea să se relaxeze și să se concentreze pe ce este cu adevărat important. Fă-ți un obicei din a învăța cu plăcere și vei vedea că fiecare lecție devine o oportunitate de a crește.

Iubește-te pe tine!

Aș vrea să înțelegeți un lucru profund: fără iubirea de sine, nimic nu va avea sens. Școala poate deveni obositoare, dar atunci când te iubești și te apreciezi, lucrurile capătă un alt sens. „Cum să mă iubesc pe mine?”, vei întreba. Începe cu un zâmbet dimineața, în fața oglinzii. Spune-ți cuvinte frumoase, iar fiecare zi va începe mai ușor. Fii mândru de cine ești și nu te compara cu alții. Iubindu-te pe tine, vei transforma orice provocare într-o oportunitate.

În final, îi doresc fiecărui elev mult succes la examene!

Mîrza David,
clasa a IX-a „P”

LISTA POATE CONTINUA, DE ACEEA, VĂ *MULȚUMESC!*

Pentru fiecare elev, amintirile frumoase alături de colegi sunt importante și calde, dar și momentele trăite alături de profesorii dragi stau la baza creării unor relații dintre prezent, trecut și viitor.

De-a lungul anilor, am fost îndrumată de mulți profesori care au avut un impact substanțial asupra vieții mele. Acești profesori au devenit o parte importantă în viața mea. O apreciere enormă îi adresez dnei Doinița Burcatîi, o profesoară deosebită, care înfrumusețea fiecare lecție de matematică cu prezența ei luminoasă, fără de care nu mi-aș fi imaginat viața altfel. Este o fire blândă și călduroasă, care ne ghida pe drumul matematicii cu multă răbdare și încredere în elevii ei.

Un loc special în inima mea îl va ocupa profesorul meu de muzică, dnul Ion Savan, omul-soare care îndrumă elevii în universul vast și gigantic al muzicii universale. Muzica a devenit o parte importantă în viața mea. Ba mai mult, când participam la lecțiile de educație muzicală, anume acolo mă simțeam ca acasă. Domnul Savan este un profesor cu fire blajină care este capabil să schimbe lumea cu doar zâmbetul său blând.

O mențiune onorabilă voi oferi dnei Dorina Popovici, diriginta și profesoara care mi-a schimbat perspectiva despre cum văd eu viața, mi-a „deschis ochii” față de unele subiecte. Atelierele de lectură, lecțiile de gramatică, excursiile, timpul petrecut împreună – toate aceste momente au devenit importante în viața mea de elev și copil, care a rămas și va rămâne întotdeauna fascinat de energia și abilitatea doamnei Popovici de a adăuga culoare momentelor dificile.

Pot continua lista cu ceilalți profesori care mi-au predat. Vă mulțumesc, dragi profesori, că m-ați îndrumat pe drumul corect și luminos al învățăturii, m-ați ghidat și sprijinit în momente dificile ale vieții mele.

Scutaru Oana-Raluca,
clasa a IX-a „P”

„CE VREI SĂ DEVII?” – O ÎNTREBARE GREA

Când ești în clasa a IX-a și ai 15 ani, toți îți adresează aceeași întrebare: „Ce vrei să devii?”, o întrebare la care unii au un răspuns imediat, iar pe alții îi sperie. Eu mă regăsesc în ultimul grup. Mi se pare o întrebare grea, care așteaptă un răspuns concret și remarcabil, care, totodată, te definește, mai mult decât pasiunile și realizările tale de până acum. Personal, în loc să-mi decid traiectoria vieții la această vârstă de formare și descoperire, aleg să mă gândesc la viitorul apropiat, pe care îl pot influența. Adică, îmi doresc note bune la examenele gimnaziale din iunie, doresc să-mi încheie media cu rezultatul spre care am aspirat. Sper să-mi urmez pasiunea și să am parte de multe experiențe memorabile în liceu.

Așadar, următoarea dată când vi se adresează această întrebare, să vă gândiți că viitorul nu este un fapt decis la 15 ani, ci este scris câte un pic în fiecare zi, iar, într-un final, destinul fiecăruia este alcătuit din realizările și deciziile luate de-a lungul vieții.

Pricop Paula, clasa a IX-a „C”

ABSOLVIM CLASA A NOUA O SINGURĂ DATĂ

Cu nouă ani în urmă, am pășit cu dreptul pe poarta școlii. Îmi amintesc cum am inspirat adânc aerul tomnatic care anunța curios începutul de an. Mă uitam atent la absolvenții gimnaziului și le analizam fiecare zâmbet, glumă și grimasă, întrebându-mă dacă voi arăta și eu la fel de matură când voi ajunge la acea etapă. Fiind mici, ne dorim să creștem cât mai rapid, să luăm stăpânire asupra libertății noastre și să facem numai și numai ceea ce ne place, însă, la moment, fiind în clasa a noua, aș da orice să mai profit de cele două ore de somn la amiază, la grădiniță.

Curând voi absolvi clasele gimnaziale și îmi va fi dor de lecțiile dedicate pregătirii examenelor și de toate emoțiile simțite înainte de a intra, cu pixul în mână, în sala de examene. Pe data de 31 mai, ne vom rândui pe scenă, vom privi spre toți colegii și părinții, cu florile în mână, vom înțelege că anii aceștia nu se mai întorc și că absolvim clasa a noua o singură dată.

Uzun Delia, clasa IX-a „C”

„Ce vrei să devii?” – o întrebare grea

„Ca elevi, suntem norocoși să avem acești profesori lângă noi. Ei sunt cei ce ne formează, ei sunt cei ce lasă o amprentă clară peste anii de școală. Razele lor ne vor lumina și anii viitorului”.

RAZELE LOR NE VOR LUMINA ȘI ANII VIITORULUI

În acești 5 ani de gimnaziu, am avut parte de diverse experiențe care m-au format. Au fost 5 ani de provocări, de teme pentru acasă, de proiecte interesante, de teste, dar anume acest fapt a adăugat vieții de gimnaziu ceva special. Pentru mine, anii de gimnaziu au însemnat un fel de drum al eroului de basm. Am pornit de la casa mea spre alte tărâmuri. Drumul mi-a fost însăilat cu de toate. Nu am luptat cu zmeii, nici cu vreo Zgripțuroaică, ci am luptat cu mine însămi. Mi-am dorit să cresc, să devin mai bună. Pe parcursul acestor ani, am fost îndrumată de mai mulți profesori, eroii mei, personajele mele ajutătoare, cei care mi-au ușurat calea. Din acest motiv, le sunt recunoscătoare.

Îi mulțumesc, în special, doamnei Popovici Dorina, căreia i-am fost elevă încă din clasa a V-a, pentru că dumneaei e una dintre profesoarele care m-au făcut să cresc, m-au încurajat când aveam scăpări și a jucat un rol important în formarea mea umană și cea academică. Datorită doamnei Popovici, am îndrăgit și mai mult lectura. Îmi voi aminti cu drag de lecțiile de tip atelier, de dialogul viu, de explicațiile cumpătate, de textele scrise cu inspirație.

Îi mulțumesc și doamnei Tatiana Țîmbalari, pentru că la lecțiile dânsei am început să prind gustul istoriei. De-ați ști ce lecții de istorie facem noi! Uneori, mi se pare că timp de o lecție ajung să trăiesc în altă epocă.

Îi mulțumesc din toată inima dirigintei mele!

Doamna David mi-a luminat calea, m-a încurajat, mi-a fost nu doar profesoară, ci și prietenă, și model de urmat!

Ca elevi, suntem norocoși să avem acești profesori lângă noi. Ei sunt cei ce ne formează, ei sunt cei ce lasă o amprentă clară peste anii de școală. Razele lor ne vor lumina și anii viitorului.

„Pentru mine, anii de gimnaziu au însemnat un fel de drum al eroului de basm. Am pornit de la casa mea spre alte tărâmuri. Drumul mi-a fost însăilat cu de toate. Nu am luptat cu zmeii, nici cu vreo Zgripțuroaică, ci am luptat cu mine însămi. Mi-am dorit să cresc, să devin mai ***bună.****”*

Vă îndemnăm să răspândiți BUNĂTATE

Consiliul Elevilor din IPL „Da Vinci” îi mulțumește doamnei Maria Chirică pentru ghidarea activității prodigioase

Nu este o premieră ca, în preajma sărbătorilor de iarnă, un grup de elevi din liceul nostru să viziteze Centrul de plasament din Calfa, Anenii Noi. Această inițiativă a Consiliului Elevilor este un prilej de a aduce o rază de lumină și căldură sufletească persoanelor în vârstă și celor în dificultate.

Și în acest an, noi am pregătit cu drag, în cantina liceului, un prânz cald și prăjituri festive, care au fost servite nu doar persoanelor din plasament, ci și celor care locuiesc la domiciliu, grație asistenților sociali din localitate. Fiecare persoană a primit un pachet personalizat, care conținea dulciuri și produse de primă necesitate. Masa de sărbătoare a fost cea mai mare surpriză, servită și amenajată cu multă grijă de elevii liceului. Bucuria din ochii celor prezenți a fost cel mai frumos răspuns la eforturile noastre.

Am trăit una dintre cele mai emoționante și memorabile experiențe din viața mea. Deși nu este prima dată, când particip la astfel de activități, de fiecare dată întâlnirea cu acești bunici îmi atinge sufletul în mod profund. Când am intrat în azil, am observat că privirile lor spun totul – aveau lacrimi în ochi, dar nu de tristețe, ci de o bucurie sinceră, de recunoștință. Darurile noastre – hainele călduroase, plăpumile, produse alimentare – păreau atât de simple, dar au avut o semnificație uriașă pentru acești oameni. Fiecare „Mulțumesc!” șoptit, fiecare privire plină de speranță și zâmbet timid mi-au rămas întipărite adânc în inimă.

„M-am simțit incredibil de împlinită să văd cum, pentru o clipă, am putut aduce fericire în viața lor”.

M-am simțit incredibil de împlinită să văd cum, pentru o clipă, am putut aduce fericire în viața lor. Deși gândul că acești oameni își petrec bătrânețea în singurătate mi-a apăsat sufletul, am plecat de acolo cu dorința de a reveni mereu. Fericirea lor a devenit și fericirea mea. Această activitate nu ar fi fost posibilă fără implicarea comunității „Da Vinci”, fără sprijinul administrației și fără generozitatea familiilor care au contribuit. Împreună am reușit să aducem nu doar daruri materiale, ci și alinare, speranță și o rază de lumină în inimile celor care aveau cea mai mare nevoie. Vă mulțumim tuturor celor care ați fost alături de noi în acest demers. Ați demonstrat că, prin eforturi unite, putem face lumea un loc mai bun. Vă îndemn pe toți să continuați să răspândiți bunătate, pentru că fiecare gest contează!

Afteni Cătălina, clasa a 7-a „D”, membră a Consiliului Elevilor, Departamentul mass-media

O DATĂ ÎN AN, DA VINCI *ÎNCONJOARĂ LUMEA!*

Este posibil să călătorim în jurul lumii într-o singură zi? Deși pare de nerealizat, așa cum sugerează celebra replică din romanul lui Jules Verne, „Ocolul pământului în 80 de zile” („O asemenea călătorie este imposibilă! Ocolul Pământului în optzeci de zile!”), în liceul nostru, acest lucru devine realitate!

Și în acest an, pe 20 decembrie, am continuat o frumoasă tradiție, prin organizarea activității transdisciplinare „Da Vinci înconjoară lumea”. Genericul din acest an, „Da Vinci World Song Contest”, a provocat creativitatea elevilor din clasele a V-a – a IX-a, fiecare echipă având misiunea de a reprezenta o țară extrasă din țările propuse de Consiliul Școlar al Elevilor. Participanții au pregătit adevărate spectacole care au impresionat prin culoare, ritm și veselie, punând în scenă momente artistice ce au reflectat specificul culturii fiecărei țări. Dansurile, cântecele și scenetele lor au captivat publicul, care i-a răsplătit cu aplauze entuziaste și cu o energie molipsitoare. Juriul a fost impresionat de originalitatea, de implicarea și de spiritul de colaborare al participanților. Fiecare clasă a demonstrat că munca în echipă și pasiunea pot transforma orice provocare într-un succes memorabil. Pentru câteva ore, sala s-a transformat într-o poartă către diverse colțuri ale lumii. Participanții și spectatorii au descoperit tradiții, povești și obiceiuri noi, iar unii poate chiar au găsit inspirație pentru viitoarele călătorii. A fost o experiență de neuitat, în care am învățat, ne-am distrat și am împărtășit magia descoperirii altor culturi.

Daniela Mândru, clasa a 10-a „M”,
președinta Departamentului mass-media
al Consiliului Elevilor

CEL MAI BUN PRIETEN ARE, *ADESEA, PATRU PICIOARE!*

Adar este câinele meu. E și el un membru al familiei noastre, îl iubim mult și nu mi-aș imagina nici o clipă ce ar face, dacă ar ajunge sa fie singur. Înțeleg perfect că are nevoie de grijă, de hrană, de companie, de medicamente, vaccin, afecțiune, joacă etc.

La asta m-am gândit și atunci când am vizitat azilul de animale. Pe de o parte, m-am bucurat că ei, câinii care au ajuns sa fie abandonați, totuși au un loc unde să stea, unde, dacă plouă, au un acoperiș să se adăpostească, unde sunt protejați de oameni răi, unde sunt hrăniți, vaccinați, îngrijiți. Totuși am semnalat și destule probleme cu care se confruntă îngrijitorii azilului. E nevoie sa fie îmbunătățite serviciile, azilul e supraaglomerat, se simte neajunsul de hrană și suplimente, de voliere etc. De asta e important să ajutăm aceste aziluri cum putem. Pe de altă parte, m-am gândit că așa cum câinele meu, Adar, are parte de toată dragostea și afecțiunea noastră, tot asta și-ar dori fiecare vietate de acolo. Cred că ar trebui să se promoveze mai mult ideea de adopție a animalelor. Asta i-ar face fericiți și pe cățeluși, dar și pe oameni. O știu din propria experiență.

Cel mai bun prieten are, adesea, patru picioare!

Dulgheru Ilinca, clasa a 5-a „S”,
membră a Consiliului Elevilor
Departamentul mass-media

EROII NU MOR *NICIODATĂ*

Comunitatea școlii noastre își exprimă profunda recunoștință și admirație față de familia de profesori Alexei și Maria Cașu, care poartă în suflet durerea unei pierderi ce nu poate fi niciodată uitată. Marea tragedie a vieții lor – pierderea unicului fiu, Gheorghe Cașu, erou căzut în războiul de pe Nistru din 1992 – rămâne o rană deschisă nu doar pentru familie, ci pentru întreaga națiune. Doamna Maria, mama eroului, este țintuită la pat, în timp ce domnul Alexei Cașu, doctor habilitat, profesor universitar de matematică și om cu o profundă iubire de țară, își găsește puterea să ne primească de fiecare dată cu inima deschisă. De fiecare dată, în preajma sărbătorilor, revenim cu respect și emoție alături de această familie, iar anul acesta a fost deja al doilea an consecutiv în care și eu le-am fost aproape.

Vizitele noastre la această familie nu sunt doar un gest de solidaritate, ci o lecție de istorie și patriotism trăită aievea. Domnul Alexei Cașu ne întâmpină mereu cu povești impresionante, relatate cu o căldură aparte, care ne captivează și ne apropie mai mult de ceea ce a fost războiul din Transnistria. Fiecare discuție cu dumnealui este o mărturie a curajului, a sacrificiului și a dăruirii de sine pentru patrie.

Oricât ne-am dori, nu putem trece peste acest moment trist al istoriei noastre. Dar putem, prin gesturile noastre, să păstrăm vie memoria celor care s-au jertfit pentru noi și să învățăm de la cei care încă mai au puterea să ne spună povestea lor.

Astfel de întâlniri ne fac mai conștienți, mai recunoscători și mai uniți. Pentru toate acestea, îi mulțumim din suflet familiei Cașu!

Afteni Cătălina, clasa a 7-a „D”,
membră a Consiliului Elevilor,
Departamentul mass-media

ȘAHUL – *PASIUNE ȘI PERSEVERENȚĂ*

La sfârșitul lui februarie s-a desfășurat campionatul Municipiului Chișinău la șah, pentru copiii de până la 8 ani.

Elevul clasei I „Cd”, Nicolaescu Tristan, pregătit de antrenorul Baltag Iulian, a avut un parcurs fantastic, reușind, la final, să obțină locul II cu 7 puncte din 9 posibile, la egalitate de puncte cu locul I. Îl felicităm pe Tristan pentru perseverența, disciplina și pasiunea sa pentru șah. Îi dorim mult succes în competițiile viitoare și suntem siguri că va continua să ne încânte cu performanțele sale!

Tot la începutul lui februarie, s-a desfășurat și Turneul Internațional de șah în Iași, România.

Echipa liceului, formată din 11 elevi, ghidată de antrenorii Soltanici Ruslan și Baltag Iulian, a luptat pentru Cupa Academiei de Șah Cotnari.

La categoria de vârstă până la 10 ani (băieți), Peresnicenco Alexandru a ocupat locul I , fiind cel mai bine clasat dintre toți moldovenii prezenți la competiție.

La aceeași categorie, de până la 10 ani (fete), Colun Teodora a obținut locul III.

S-au remarcat și Vrabie Ion, Chiriac Cătălin și Poleacov David, demonstrând un joc matur și acumulând puncte de rating internațional.

La categoria adulți, primele 2 locuri au fost ocupate de antrenorii liceului, Baltag Iulian și Soltanici Ruslan.

Așa maeștri, așa discipoli!

FOTBAL, FEBRUARIE, FELICITĂRI!

În perioada 22-23 februarie 2025, echipa de fotbal a instituției, categoria U-13, sub îndrumarea antrenorului Ghenadie Ochincă, a participat la cea de-a II-a ediție a turneului de fotbal „Cupa Fair-Play”.

Competiția a reunit opt echipe talentate, care au demonstrat un nivel înalt de pregătire și pasiune pentru fotbal. Echipa noastră a obținut un rezultat remarcabil, clasându-se pe locul al II-lea și cucerind titlul de vicecampioni ai turneului. Împreună – jucători, antrenor și părinți – au creat un parteneriat valoros, demonstrând că munca, perseverența, pasiunea și coeziunea pot aduce rezultate remarcabile! Felicitări tuturor jucătorilor pentru efortul depus, pentru spiritul de echipă și pentru performanța extraordinară!

CA PEȘTELE ÎN APĂ!

În luna februarie, lotul olimpic de înot al instituției noastre, împreună cu antrenorii Lozovan Mihail și Țurcan Andrei, a participat la turneul de înot „Cupa Aquaterra Sports School”.

La această competiție au concurat cluburi de înot din orașul Chișinău. Participanții au demonstrat înotul în stil fluture, brass, craul și spate, distanța de 50m. Rapiditatea și exactitatea tehnicii i-au deosebit pe următorii înotători.

Monul Sofia – locurile III, II, II
Ghervas Alexandra – locurile I,I,I
Conceaev Iurii – locul III
Valicova Amelia – locurile I, I
Valicova Alisa – locurile I, I
Nistrean Andreea – locul II
Babin Theodor – locurile I, II
Sacaliuc Matei – locurile II, II
Strong Stephanie – locul III

Le dorim mult succes în continuare, atât discipolilor cât și antrenorilor, și suntem siguri că vor înscrie și alte victorii în palmares.

TURNEU INTERNAȚIONAL DE KARATE, POLONIA. MARTIE 2025

Ce bucurie este să vă aducem la cunoștință performanțele excepționale ale echipei de Karate Do „Da Vinci” la cea de-a X-a ediție a Turneului Internațional Tradițional Karate Do KRAKOW, desfășurat în Polonia în zilele de 8-9 martie.

Sub îndrumarea atentă a antrenorilor Bîrcă Victor și Ceban Vlad, elevii noștri și-au demonstrat, încă o dată, excelența și hotărârea, obținând rezultate deosebite într-o competiție de nivel înalt. Au venit acasă cu cele mai prețioase cupe și medalii!

Locul I:
Amihalachioae Francesca
Chirila Nectaria
Popa Victoria
Colun Lucas
Jardan Lucreția
Căpățină Emilian
Locul II:
Osadci Anabella
Colun Teodora
Locul III:
Marchitan Dominic
Căpățină Sofia
Gîrbu Agnia
Dulgheru Ilinca

Stimați antrenori, fiecare medalie și fiecare cupă câștigate reprezintă nu doar performanța elevilor, ci poartă și amprenta dumneavoastră inestimabilă. Ați fost nu doar antrenori, ci și mentori, inspirații și modele demne de urmat. Suntem recunoscători pentru efortul depus, pentru încrederea insuflată și pentru spiritul de echipă cultivat elevilor.

Între provocări și inovație

„Inventează un organism” *a fost tema elevilor mei din clasa a cincea. Imaginează-ți că ești un om de știință care descoperă o nouă formă de viață. Desenează acest organism și scrie câteva propoziții despre caracteristicile sale. Cum arată? Cum se hrănește? Cum se reproduce? Răspunsurile lor, mai bune zis, creaturile noi au depășit orizontul așteptărilor mele.*

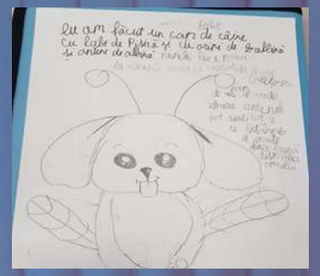

Elevilor din a 6-a le-am propus să creeze o celulă comestibilă. *Este una dintre cele mai inventive și distractive activități pe care am conceput-o pentru ei. Astfel, ei au fost încurajați să folosească ingrediente alimentare, pentru a recrea peretele celular, membrana celulară, citoplasma, nucleul și organitele precum mitocondriile, plastidele, ribozomii sau reticulul endoplasmatic.*

Această sarcină a implicat nu doar organizarea logistică a materialelor, ci și gândirea „în afara cutiei”. Activitatea s-a încheiat nu doar cu realizarea și prezentarea celulei, dar și cu o „gustare” pe cinste, o recompensă dulce pentru munca depusă.

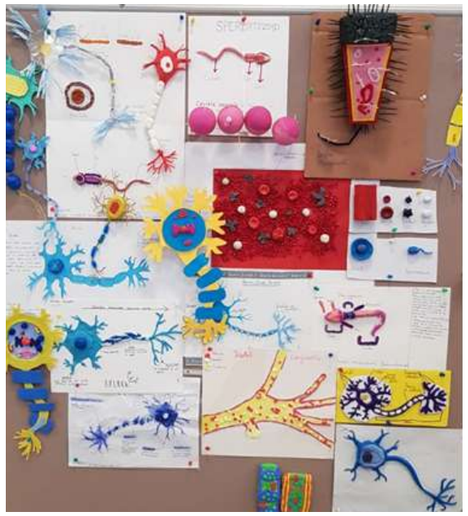

„Diversitate prin originalitate” a fost proiectul de creație pentru elevii claselor a VII-a.

La modulul „Celula-unitate de bază a vieții”, elevii au creat structura diverselor celule cu funcții specifice, respectând algoritmul: tipul machetei 3D; materiale reciclabile; originalitate și prezentare academică a produsului. Poftim, admirați!

Crețu Mariana, profesoară de biologie

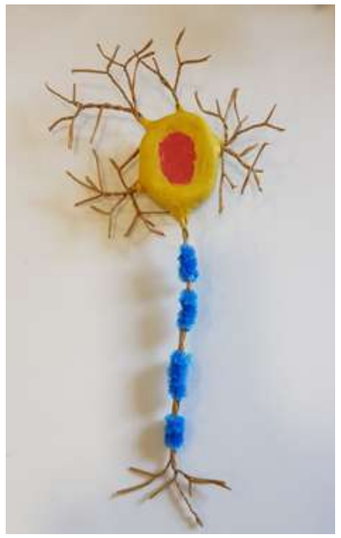

Lucrare de grup, clasele a II-a

Lucrare de grup, clasele a III-a

Ce ar spune artistul despre artă? Cum ar defini-o el, cel care este făuritorul? Vă oferim câteva gânduri desprinse din viziunea celebrului pictor Pablo Picasso.
„Arta e o minciună care ne face să realizăm adevărul.”
„Arta spală din suflet praful vieții de zi cu zi.”
„Învață regulile ca un profesionist, pentru a le putea încălca apoi ca un artist.”
Vă invităm în galeria lucrărilor realizate de elevii „Da Vinci”, la orele de educație plastică și tehnologică, propunându-vă să le raportați la afirmațiile lui Picasso.

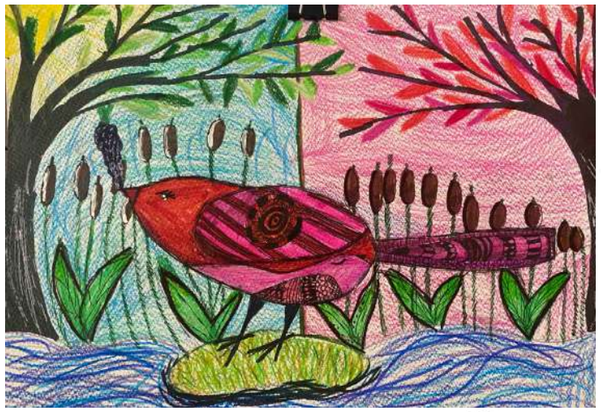

Sîrghi Eleonora, I „B”

Buhnevici Mark, I „C”

Mămăliga Robert, III „I”

Dulghier Ilinca, VIII „O”

Ghervas Alexandra, V „S”

Tleberghinova L., IV „D”

Golovatenco R., V „S”

SĂ CREȘTEM MICI!

Un aforism spune că cel mai frumos anotimp e anotimpul iubirii. Elevii din clasa a IV-a „R” ne spun că toate anotimpurile sunt frumoase, dacă știi să le iubești.

DOR DE VARĂ

Prezența verii se face simțită prin zile pline de lumină și ciripitul păsărelelor. E anotimpul în care înmuguresc emoții noi și se încălzesc sufletele noastre.

- Vară dragă, de ce treci așa de repede? am întrebat-o în gând, privind norii pufoși, care pluteau leneș pe cer.

- Eu nu plec! Eu doar mă transform în amintiri, în parfum de iarbă, în ploile calde sub care alergi. Fiecare clipă rămâne într-un colț al sufletului tău. Dacă aș rămâne mereu, nu ai mai ști să mă prețuiești. Bucură-te de razele mele, de ciripitul păsărelelor și de serile calde și lungi.

Am închis ochii și mi-am dat seama că Vara are dreptate și că fiecare amintire se păstrează în suflet, pentru zilele reci de iarnă.

Te aștept din nou, vară!

Popenco Andreea, clasa a IV-a „R”

LA SFAT CU IARNA

Într-o zi friguroasă de iarnă, Mirela a ieșit afară la joacă:

- Parcă ieri era vară și mă trezesc în plină iarnă!

- Da, adevărat, spuse Zâna Iarnă!

- Dar tu ce cauți aici? Vii și ne strici toată munca de odinioară!

- Dar asta fac dintotdeauna! Nu am vrut să vă supăr!

- Păi, ne-ai supărat!

- Care e anotimpul tău preferat, drăguță?

- Vara, anotimpul cel mai cald!

- Eu am venit aici să îți schimb părerea! Uite în jur, uite la paradisul care te înconjoară! Uite la copacii și casele acoperite cu ghirlande de cristal! Cum ai putea să nu te bucuri de așa priveliște?

- Ce bun de la toate astea, dacă e frig de îngheață pietrele?

- Gândește pozitiv! Gândește-te la toate jocurile pe care le poți organiza doar iarna: mergi la săniuș, patinezi, faci oameni de zăpadă, faci îngerași și ai multe alte jocuri frumoase.

- Adevărat! Iarnă, ești minunată!

- Deci, care e anotimpul tău preferat?

- Iarna! Iubesc iarna! Mulțumesc , dragă Zână Iarnă, pentru toate darurile tale!

Cobzac Lia-Beatrice, clasa a IV-a „R”

PRINȚESA CU INIMĂ FIERBINTE

A fost odată ca niciodată, un regat numit Silva Valgardena. În acest regat totul era acoperit de zăpadă. Copacii înghețau de frig. Totul în jur era îmbrăcat în straie ca de cristal . De vină era Vrăjitoarea de Gheață. De mulți ani ea ținea tot regatul în frig și viscol.

Într-o zi , pe acest tărâm, s-a născut o prințesă. Vrăjitoarea a simțit puterea ei, însă nu i-a dat multă atenție. Dar au trecut mulți ani și prințesa a crescut. Au crescut și puterile ei. Ea a vrut să înfrunte vrăjitoarea și să salveze întreg regatul de frig. Sufletul ei bun și inima ei înfierbântată de dragoste pentru apropiați au topit-o pe vrăjitoarea cea rea.

Dintr-o dată, întreg regatul s-a încălzit! Soarele darnic și vesel și-a trimis razele jucăușe pe pământ! Oamenii dansau de bucurie! Au numit această bucurie primăvară!

Guțu Mark, clasa a IV-a „R”

UN VIS ÎMPLINIT

A fost o odată ca niciodată o fetiță căreia îi plăcea foarte mult primăvara. Visul ei era să o întâlnească pe Zâna Primăvară!

Într-o zi fetița mergea prin parc și văzu o siluetă a unei doamne cu o coroniță de flori pe cap.

- Bună ziua, frumoasă doamnă!

- Salut, copilo! Eu sunt Zâna Primăvară! Am venit să vă aduc bucurie, raze de soare, aer curat, natură înverzită, flori parfumate, pomi plini de mireasmă.

- Doamne, am dorit să te întâlnesc de când eram mică! Adoram poveștile cu tine! Sunt curioasă! Știi să faci magie?

- Sigur că știu! Pot să fac copacii să înflorească, păsările să cânte armonios, mieii să zburde pe imaș, soarele să te sărute pe obraz.

- Ce tare ! Ești minunată! Voi spune tuturor despre tine. Te ador! Sunt fericită că mi-am împlinit visul! Și am să-l port cu mine toată viața!

Botnaru Isabela , clasa a IV- a „R”

LA SFAT CU ZÂNA TOAMNĂ

Într-o zi de octombrie, mă plimbam prin parc. Era un timp posomorât. Vântul adia ușor și eu simțeam că Toamna vrea să-mi spună ceva.

- Bună, Toamnă! i-am spus privind în jur . De ce vii mereu cu frig și ploi?

Toamna a zâmbit și mi-a răspuns cu blândețe în timp ce-mi mângâia obrajii rumeni.

- Nu aduc doar ploi, ci și frumusețe! Eu pictez livezile, câmpurile, pajiștile și transform meleagul vostru într-un tablou multicolor. Îți dăruiesc păduri aurii, miros de gutui coapte și sunetul ploii care cântă pe acoperiș.

Îmi zâmbi și ridică în adierea vântului câteva frunze în văzduh.

- Și totuși, de ce ascunzi soarele după norii negri? Mi-e dor de el!

Ea a zâmbit, iar câțiva nori lăsară razele să iasă din cușca întunecată.

- Vezi, draga mea, dacă ar fi mereu soare, nu ai mai aprecia zilele însorite.

De atunci, am înțeles că fiecare anotimp are un rost. De atunci, iubesc toamna!

Railean Valeria, clasa a IV-a „R”

Adolescența – o etapă a *descoperirii de SINE*

Adolescența este o perioadă de tranziție între copilărie și maturitate, marcată de schimbări fizice, emoționale și sociale. Este o etapă complexă, în care tinerii își formează identitatea, își conturează valorile și încep să își traseze propriul drum în viață.

Deși adolescența poate fi o perioadă plină de provocări, ele pot fi depășite prin alegerile potrivite. Prin explorare, învățare și autodescoperire, noi ne conturăm personalitatea și ne pregătim de drumul spre viitor. După părerea mea, este cea mai frumoasă etapă din viață, deoarece eu, adolescenta, învăț să iau deciziile corecte, să învăț din greșeli, să aleg un stil de viață corespunzător, ca într-un final să mă maturizez armonios.

Multora dintre noi ne este greu să construim relații sănătoase cu familia, cu prietenii și profesorii, dar abia mai târziu înțelegem cât este de important s-o facem. Comunicarea deschisă ne ajută să depășim obstacolele și să primim sprijin atunci când avem nevoie. Având grijă de aceste aspecte, ne asigurăm un drum mai echilibrat și mai sigur spre maturitate, evitând greșeli care ne-ar putea afecta pe termen lung. Trebuie să încercăm să ascultăm atunci când ni se cere, pentru că de multe ori credem că știm totul, neînțelegând ce este mai bine pentru noi.

Una dintre cele mai mari dificultăți, pentru mine, a fost să aleg un mediu sănătos și prieteni corecți, ei având un impact puternic asupra mea în această perioadă. Este esențial să ne alegem cu grijă anturajul, să evităm influențele negative și să învățăm să spunem „nu”. Tăria aceasta de caracter am dobândit-o de-a lungul unor experiențe, după ce am înțeles că nu toți îmi vor binele, și mereu trebuie să mă pun pe primul loc pe mine însămi.

În final, aș afirma că adolescența trebuie privită ca o oportunitate de explorare și autodepășire. Doar cu sprijin, înțelepciune și echilibru, această trecere dinspre copilărie spre maturitate ne poate deveni una dintre cele mai valoroase lecții și una dintre cele mai dragi amintiri.

Mămăligă Mădălina,
clasa a VIII-a „O”

OPINIA MEA

„Adolescența este o perioadă complicată, dar frumoasă, iar valurile ei trec și se liniștesc.”

Adolescența este o perioadă plină de schimbări și provocări. Este timpul când noi începem să ne gândim mai profund la viitor, când ne facem noi prietenii, când trăim experiențe noi și, cel mai important, este timpul în care ne descoperim pe noi înșine. În această etapă a vieții ne confruntăm cu diferite emoții, dar și întrebări legate de viață și de ce dorim de la ea.

Relațiile cu cei din jur devin din ce în ce mai dificile, dar și importante pentru noi. Ele nu mai sunt bazate doar pe jocuri sau pe distracție, ci pe încredere, susținere și înțelegere reciprocă. În adolescență, datorită faptului că reușim să întâlnim oameni cu personalități și trăsături diferite, reușim să învățăm cine sunt prietenii adevărați și cum să-i diferențiem de ceilalți.

Ceea ce trebuie să rămână vital pentru noi este familia: este reperul fericirii noastre pe tot parcursul vieții. Indiferent de timp sau de situație, faptul că avem o familie care ne susține și ne iubește ne face să ne simțim în siguranță. Uneori, în această perioadă, întâmpinăm dificultăți legate de relațiile cu familia, dar în final, acestea se rezolvă mai repede decât cele cu prietenii, deoarece familia ne cunoaște cel mai bine și știe cine suntem într-adevăr.

De asemenea, adolescența este perioada de timp care ne pregătește pentru viitor. Prin toate experiențele noi pe care le trăim și prin confruntarea cu propriile noastre probleme, creștem. Dificultățile întâmpinate de noi, la moment, par niște situații care doar ne încetinesc drumul spre fericire, dar, de fapt, ele ne învață cum să rezolvăm problemele de care ne ciocnim zi de zi, ne ajută să gândim logic, pentru a găsi o soluție și chiar ne învață cum să ne comportăm, când suntem puși într-o situație dificilă.

Adolescența este o perioadă complicată, dar frumoasă, iar valurile ei trec și se liniștesc. Eu asociez această vârstă cu dezvoltarea și împăcarea cu mine însămi. Adolescența este plină de posibilități dar depinde de noi cum le folosim și cu ce scop. Adolescența poate lăsa sechele, dar poate desface și aripile.

Zbancă Sofia,
clasa a VIII-a „O”

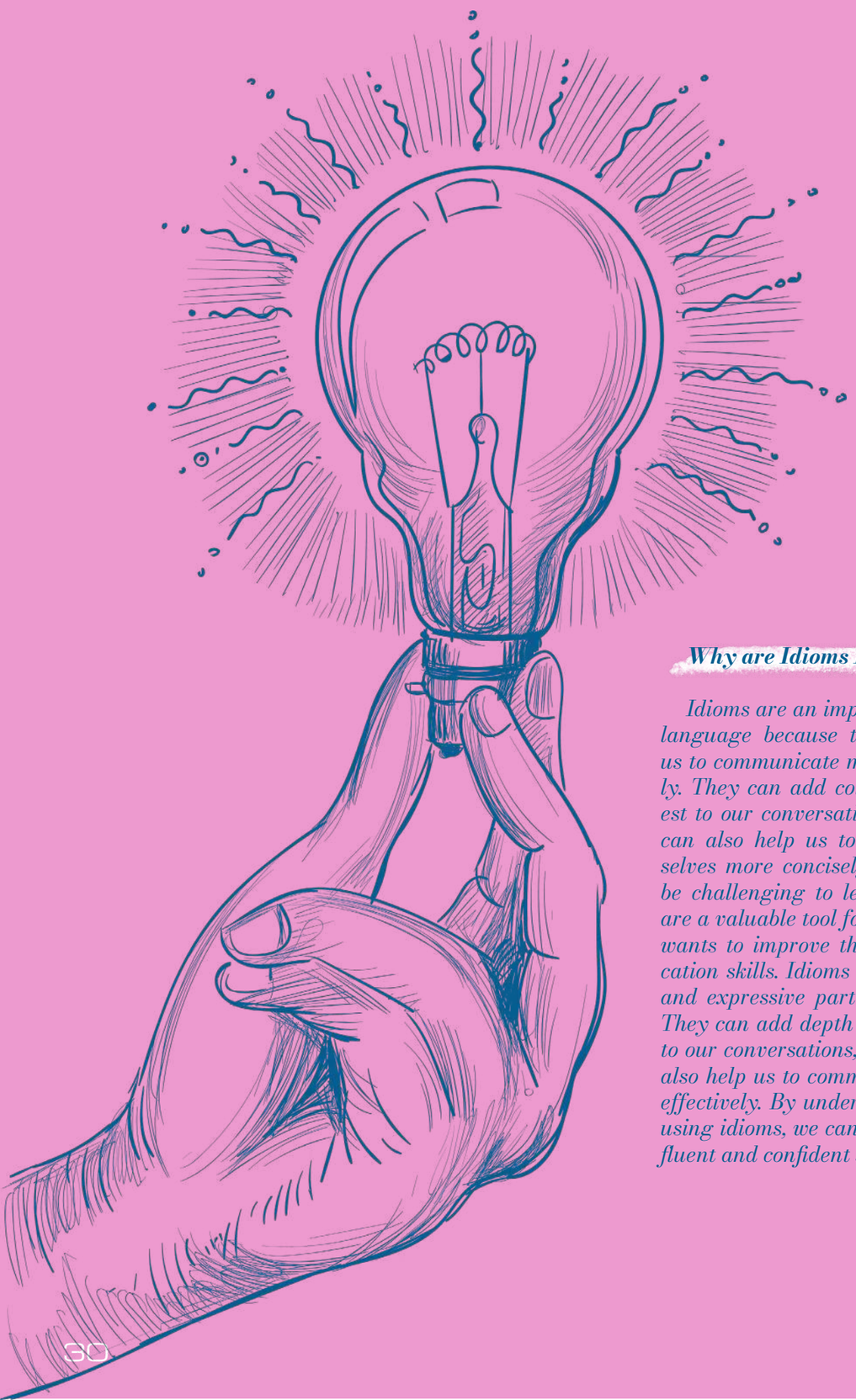

Why are Idioms Important?

Idioms are an important part of language because they can help us to communicate more effectively. They can add color and interest to our conversations, and they can also help us to express ourselves more concisely. Idioms can be challenging to learn, but they are a valuable tool for anyone who wants to improve their communication skills. Idioms are a colorful and expressive part of language. They can add depth and meaning to our conversations, and they can also help us to communicate more effectively. By understanding and using idioms, we can become more fluent and confident speakers.

Idioms:
The Colorful Language of Everyday Speech

Idioms are a fascinating aspect of language that can add color and depth to our conversations. They are expressions whose figurative meanings differ from their literal meanings. Understanding idioms is essential for effective communication, as they are widely used in both formal and informal settings.

To be under the weather- to feel slightly ill

Kill two birds with one stone- to achieve two things that you want to achieve, rather than just one

Break the ice- to remove the tension at a first meeting

To have butterflies in one's stomach- to be very nervous and excited about something

To be in hot water- to be in trouble

A bull in the china shop- a person who breaks things or who often makes mistakes

Spill the beans- to reveal a secret

It's raining cats and dogs- a storm with wind and heavy rain

Once in a blue moon- something is easy to do

LORELEY –
DIE NIXE DES RHEINS

Eine berühmte Legende ist die von Loreley, einer Frau mit bezaubernde Schönheit. Sie sitzt auf einem Felsen über dem Rhein und kämmt ihr goldenes und langes Haar, während sie ein magisches Lied singt. Die Schiffer, die auf dem Fluss fahren, werden von ihrer Stimme verzaubert und verloren die Konzentration. Am Ende prallen sie gegen die Felsen. Diese Legende wurde durch Heinrich Heine in seinem Gedicht Loreley bekannt.

***Diaconu* Amelia, Klasse 9 "P"**

LORELAI

Nicolae Dabija

Treceam cu barca peste hău,
iar tu pe stancă sus erai
și semănai cu Dumnezeu,
cu pleata-n vânturi, Lorelai.

Eu mă uitam ca alte dăţi
numai în sus fără de grai,
spre-altarul cel de frumuseţi:
o fată-n ceruri, Lorelai..

Când luntrea s-a lovit de stânca
pe care îţi plăcea să stai
și apa m-a sorbit, adânca.
Cu tot cu doru-mi, Lorelai;

și când am zis: ,,Doamne, mă iartă...,
atunci când am ajuns in rai
tu ai rămas pe-aceeași piatră
s-aștepţi vâslași alţi, Lorelai..

LORELEY

Heinrich Heine

Ich weiss nicht, was soll es bedeuten,
Dass ich so traurig bin;
Ein Märchen aus alten Zeiten,
Das kommt mir nicht aus dem Sinn.
Die Luft ist kühl, und es dunkelt,
Und ruhig fliesst der Rhein;
Der Gipfel des Berges funkelt
Im Abendsonnenschein.
Die schönste Jungfrau sitzet
Dort oben wunderbar,
Ihr goldenes Geschmeide blitzet,
Sie kämmt ihr goldenes Haar.
Sie kämmt es mit goldenem Kamme
Und singt ein Lied dabei;
Das hat eine wundersame,
Gewaltige Melodei.
Den Schiffer im kleinen Schiffe
Ergreift es mit wildem Weh;
Er schaut nicht die Felsenriffe,
Er schat nur hinauf in die Höh.
Ich glaube, die Welllen verschlingen
Am Ende Schiffer und Kahn;
Und das hat mit ihrem Singen
Die Lorelei getan.

Hänsel und Gretel
nach Gebrüder Grimm

Hänsel und Gretel sind die Kinder eines armen Holzfällers, der mit seiner Frau im Wald lebt. Als die Not zu groß wird, überredet sie ihren Mann, die beiden Kinder nach der Arbeit im Wald zurückzulassen. Der Holzfäller führt die beiden am nächsten Tag in den Wald.

Doch Hänsel hat die Eltern belauscht und legt eine Spur aus kleinen weißen Steinen, anhand derer die Kinder zurückfinden. So kommt es, dass der Plan der Mutter scheitert.

Doch der zweite Versuch gelingt: Dieses Mal haben Hänsel und Gretel nur eine Scheibe Brot dabei, die Hänsel zerbröckelt, um eine Spur zu legen. Diese wird jedoch von Vögeln gefressen. Dadurch finden die Kinder nicht mehr nach Hause und verirren sich.

Am dritten Tag finden die beiden ein Häuschen, das ganz aus Brot, Kuchen und Zucker gebaut ist. Zunächst brechen sie Teile des Hauses ab, um ihren Hunger zu stillen. In diesem Haus lebt eine alte Hexe.

Als sie die beiden Kinder bemerkt, ruft sie mit zittriger Stimme: „ Knusper, knusper, knäuschen, wer knabbert an meinem Häuschen?" Die Kinder hören sofort auf zu essen und stehen wie angewurzelt und geben keinen Laut von sich. Die Hexe lässt sich nicht täuschen, fängt die beiden. Gretel macht sie zur Dienstmagd, Gretel muss hart arbeiten und bekommt kaum zu essen. Hänsel will sie essen, weshalb sie ihn in einem Käfig einsperrt und mästet. Sie füttert ihn mit immer mehr Essen, bis er dick genug wird.

Hänsel wendet jedoch eine List an: Um zu überprüfen, ob der Junge schon dick genug ist, begutachtet die halbblinde Hexe jeden Tag seinen Finger. Hänsel streckt ihr nur jedes Mal einen kleinen Knochen entgegen, um sie zu täuschen.

Als sie erkennt, dass der Junge anscheinend nicht fett wird, verliert sie die Geduld und will ihn sofort braten. Die Hexe befiehlt Gretel, in den Ofen zu sehen, ob dieser schon heiß sei. Gretel aber behauptet, zu klein dafür zu sein, sodass die Hexe selbst nachsehen muss.

Als sie den Ofen öffnet, schiebt Gretel die böse Hexe hinein. Die Kinder nehmen Schätze aus dem Hexenhaus mit und finden den Weg zurück zum Vater. Die Mutter ist inzwischen gestorben.

Nun leben sie glücklich und leiden keinen Hunger mehr.

***Jardan* Vladislav,**
Klasse 6 "B"

Cum putem comunica cu un *ADOLESCENT?*

Sfatul 1: încurajați-l pe adolescent să-și împărtășească sentimentele.

Vom găsi modalități de a afla care este starea lui de spirit, îl vom întreba cum i-a fost ziua și ce a făcut, vom face niște activități împreună, ca să avem prilej de discuție.

Îi vom aminti adolescentului că, indiferent de ce s-ar întâmpla, îi suntem alături.

Îi vom valida sentimentele.

Sfatul 2: găsiți timp pentru a sprijini adolescentul.

Vom conveni cu adolescentul asupra unui nou program zilnic și vom stabili obiective realizabile pentru fiecare zi, ținând cont de faptul că circumstanțele se pot schimba în funcție de context.

Nu vom uita că adolescența înseamnă independență, de aceea îi vom permite adolescentului să aibă suficient timp și spațiu personal pentru a fi singur. Nevoia de spațiu personal este o componentă naturală a creșterii. Vom încerca să-i respectăm izolarea atunci când este supărat.

Vom găsi modalități de a sprijini și încuraja adolescentul să ia pauze (între teme, treburile casnice sau alte activități de care se poate ocupa), astfel încât să poată face în timpul acesta ceea ce îi place.

Sfatul 3: lucrați la soluționarea conflictelor între dumneavoastră și copil.

Vom asculta opinia adolescentului și vom încerca să rezolvăm calm conflictele dintre noi. Ne vom aminti că am fost și noi adolescenți.

Nu vom discuta niciodată despre probleme, dacă suntem supărați. Vom putea discuta problema cu adolescentul mai târziu, când suntem suficient de calmi și raționali.

Vom evita lupta pentru putere. Acum, că totul este atât de imprevizibil, adolescenții ar putea încerca să controleze „totul pe lume”, dar posibilitățile lor sunt limitate. Oricât de dificil ar fi, vom fi înțelegători față de dorința adolescentului de a deține control în vremuri atât de dificile pentru el.

Vom fi onești și sinceri cu adolescentul: îi putem spune că și noi ne confruntăm cu un stres suplimentar și îi vom împărtăși sentimentele noastre. Aceasta îl va ajuta să înțeleagă că sentimentele pe care le trăiește el sunt complet firești.

Când apare o situație de conflict, ne vom acorda timp pentru a reflecta cum putem soluționa împreună situația. Adolescentul trebuie să fie implicat în identificarea unei soluții, a unei căi de ameliorare a situației.

Sfatul 4: acordați-vă atenție și dumneavoastră.

Și noi, maturii, avem nevoie de îngrijire și sprijin. Cei care creștem copii știm cu toții câte griji purtăm pe umeri. Grija pentru adolescentul de care suntem responsabili prin faptă și iubire nu ne va determina să ne abandonăm pe noi înșine. Ne vom trăi visurile, ne vom urma pasiunile, ne vom continua propria creștere și dezvoltare.

Vom căuta sprijinul oamenilor care ne înțeleg și ne susțin, vom fortifica prieteniile, vom solicita grijă și ajutor. Văzând aceasta, un adolescent va avea un model al maturului echilibrat, una dintre valorile căruia este stima de sine.

Adaptat după unicef.org

Cartea este o invitație la redescoperirea bucuriei simple a *COPILĂRIEI*

Dragi cititori, cartea este o invitație la redescoperirea bucuriei simple a copilăriei, la jocuri în fața blocului, la explorarea cartierului și la prietenii legate pe viață. Fiecare povestire este o fereastră deschisă spre o lume în care imaginația era singura limită, iar aventurile se nășteau la fiecare colț de stradă. Volumul „8 povestiri de pe Calea Moșilor” este o adevărată mașină a timpului, care ne transportă în anii ‘80, o perioadă în care joaca, prietenia și explorarea erau la ordinea zilei.

Adina, personajul principal, locuiește pe Calea Moșilor și are tot ce își poate dori: prieteni, jucării, aventuri și un ghiozdan portocaliu, care o face să se simtă ca un melc, purtând o casă în spate. Ascultă discuri cu povești, scrie poezii, contemplă eclipsele de Lună și explorează școala în căutarea locurilor secrete. Calea Moșilor este universul ei, un tărâm al copilăriei pure și nevinovate.

Elevii clasei a VI-a „P” au creat benzi desenate inspirate din povestirile Adinei Popescu, demonstrând încă o dată puterea magică a cărților de a motiva și de a stimula creativitatea. Vă recomandăm cu căldură benzile desenate în baza volumului „8 povestiri de pe Calea Moșilor”, care vă vor reaminti de bucuria simplă a copilăriei.

Mariana Pîrțac,
profesoară de limba și literatură română

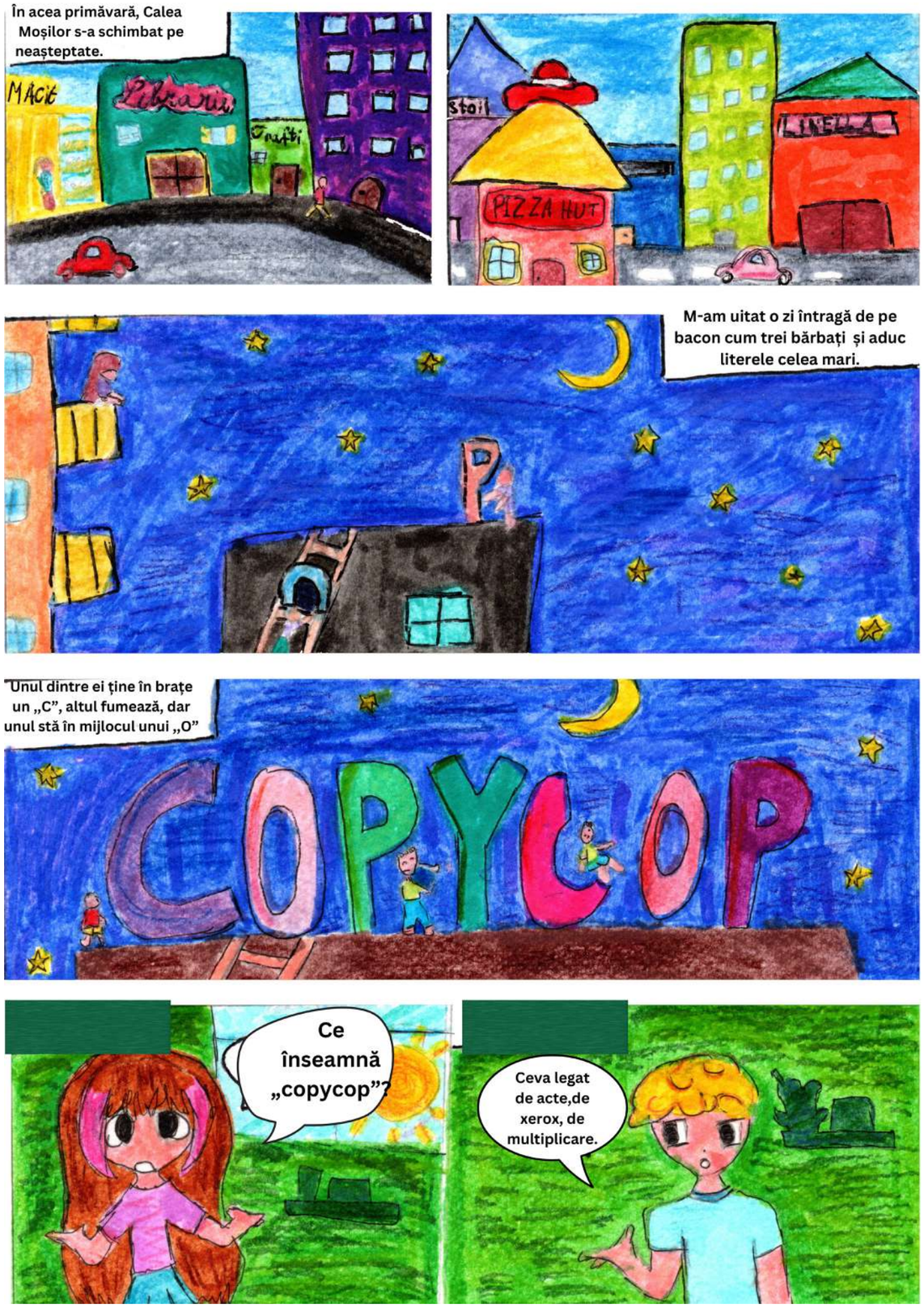
În acea primăvară, Calea Moșilor s-a schimbat pe neașteptate.
MACIT
Librarii
Grafiti
Stoil
PIZZA HUT
LINELLA
M-am uitat o zi întragă de pe bacon cum trei bărbați și aduc literele celea mari.
Unul dintre ei ține în brațe un „C”, altul fumează, dar unul stă în mijlocul unui „O”
COPYCOP
Ce înseamnă „copycop”?
Ceva legat de acte,de xerox, de multiplicare.

?
Violeta este o fată de la noi din bloc. Acum ar fi trebuit să meargă la facultate, însă între timp s-a făcut vânzătoare. O găsim și când ne întoarcem, pe scaunelul ei de pescar.
Ai gume Turbo cu fotbaliști?
Am doar astea cu mașini. Tot Turbo, cu lambarghini și ferrari...
Și de unde știu că are mașină?
Măi băiete, nu ai nevoie să desfaci guma înainte ca s-o cumperi. Costă 5000.
Istrate e descumpănit, bagă mâna în buzunarul de la noii lui blugi turcești Kinataș.
Dacă n-are surpriză cu Lamborgini? Dacă mă păcăliți și cumpăr guma degeaba?
Ia, uite guma, am desfăcut-o mai devreme!
Atunci, Crăciun Anamaria îi ia de mână pe Istrate și-l trage după ea.
Matei, noi nu cumpărăm de aici! spune Crăciun. Vorbesc cu tata când mai merge în Turcia și-ți aduce el câte gume vrei, pe gratis.
Istrate și Crăciun au plecat împreună spre zebra de la Eminescu. A plecat și fratele Violetei.
Pentru că aveam o după-amiază întreagă la dispoziție, fără nimic de făcut, am rămas în fața blocului. Curând, au început să vină și alte fete. O mașină Dacia se oprește în fața scării de bloc. Sunt părinții Violetei.
Ia, ia!
Voi, copii, n-aveți altă treabă decât să stați aici?
Doamnă, e scara noastră, avem tot dreptul să stăm aici dacă vrem.
Păi da, stați! Stați și alungați clienții...
Doamnă, dar și eu pot fi client, chiar dacă sunt doar un copil.
Tocmai atunci apare mama, cu două pâini de la cuptorul turcesc, și dă să intre în scara blocului.
Adina, cum ai putut să ne faci de râs în halu' ăsta?
A doua zi am schimbat surpriza de la guma Turbo pe o lingătoare cu zmeură de 10 000. Și mi-a fost interzis să mai stau la măsuță cu Violeta.
Totuși, odată, când mă întorceam de la școală și intram în scara de bloc.
Și am stat. Am stat pe scăunelul ei de pescar.
Am dat la toată Calea Moșilor gume, mentosane, sticksuri și bomboane cubaneze, la 5000 bucata.
5000
Și am fost fericită. Simțeam în sfârșit că aparțin străzii mele!

DIALOGUL CĂRȚILOR.

DIALOGUL CĂRȚILOR CU CITITORII

Lumea noastră ne reflectă personalitatea, felul în care suntem. Consider că acest fenomen se întâmplă și în lumea copiilor, oricât de incredibil ar putea părea. Multiple exemple sunt prezentate în operele „Micul Prinț” de Antoine de Saint-Exupery și „Întoarcerea Micului Prinț” de Jean-Pierre Davidts.

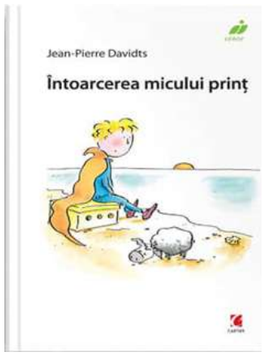

În primul rând, locuința Micului Prinț, asteroidul B612, are culori vii. Acest fapt sugerează că alții sunt ocupați cu munca, iar Micul Prinț știe să admire și să se bucure de tot ce vede cu ochii. De exemplu, trandafirul său este orgolios și îngâmfat, dar Micul Prinț alege să iubească floarea, în loc să o certe.

În al doilea rând, asteroidul găzduiește și fricile rezidentului său. Când protagonistul îl întrebă pe naufragiat cum să scape de tigru, el înțelege că a-l omorî nu era o soluție – tigrul doar se plictisea la circul unde era pus să muncească.

În concluzie, cred că ar trebui să ne îmbrățișăm și să ne îmblânzim lumea interioară, fiindcă doar așa putem fi respectați și iubiți.

Corobcă Bogdan,
elev în clasa a 6-a „P”

Frumusețea copilăriei o descoperi atunci când îți amintești cum alergai desculț pe gazon, atunci când mama îți citea povești înainte de culcare, atunci când făceai case din perne cu prietenii... Micul Prinț nu a avut parte de acesta. El nu a avut prieteni cu care să se joace, nu a avut o familie cu care să-și petreacă timpul. Era singur, doar el, oaia sa, cei trei vulcani și planeta lui... toate lipsite de copilărie...

Astfel, înțelegem cât de norocoși suntem noi!

Copilăria și adolescența au devenit un tărâm al imaginației, unde orice este posibil. Este timpul în care visurile prind aripi și râsetele răsună neîncetat. Este perioada în care ne formăm, ne descoperim și ne pregătim pentru viața de adult. Ea ne oferă o perspectivă diferită asupra lumii și ne ajută să găsim bucuria în lucrurile simple.

Am discutat cu părinții mei și ei mi-au dat rețeta despre cum putem păstra vie magia copilăriei.

Să petrecem timpul cu prietenii și colegii.

Să fim curioși, să întrebăm, să explorăm, să descoperim lucruri noi.

Să râdem mult: râsul este contagios și ne ajută să ne eliberăm de stres.

Să fim creativi, să pictăm, să dansăm, să scriem , să cântăm.

Să iubim, să oferim iubire întotdeauna;

Copilăria este o comoară pe care o purtăm în suflet toată viața. Să o prețuim și să ne bucurăm de fiecare moment!

Cebotari Laura,
elevă în clasa a VI-a „P”

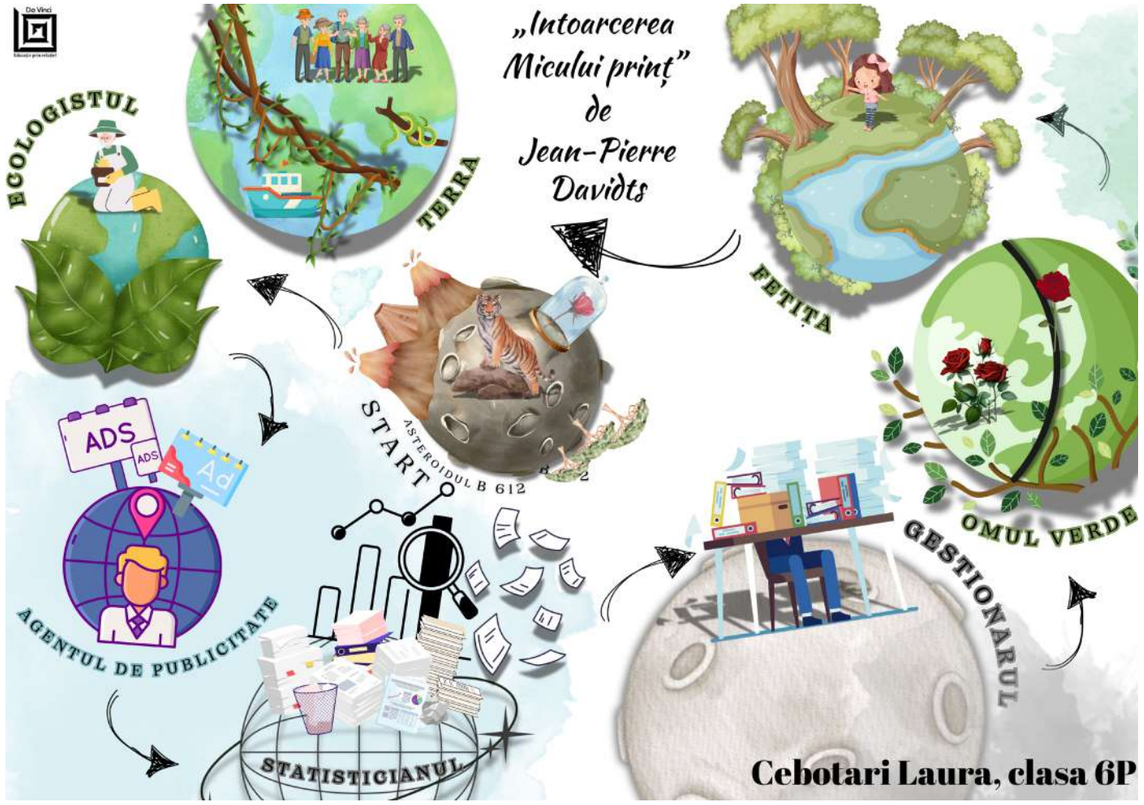

„ ... ar trebui să ne îmbrățișăm și să ne îmblânzim lumea interioară, fiindcă doar așa putem fi respectați și iubiți”.

CUM E SĂ FII *JUDECĂTOR?*

CÂT DE UȘOR SE IA O DECIZIE ȘI SE ÎMPART PEDEPSELE?

SENTINȚĂ ÎN PROCESUL DE JUDECATĂ INTENTAT DE JOHANN MORITZ DIN ROMANUL „ORA 25" DE C.V.GHEORGHIU

1. PĂRȚILE IMPLICATE:

• Reclamantul – Johann Moritz, locuitor al satului Fântâna, soț al Suzanei Moritz, român, creștin ortodox, deținut în 105 lagăre, pe o perioadă de 13 ani.

• Pârâtul – Nicolae Dobrescu, jandarm în cadrul secției de poliție din satul Fântâna.

2. OBIECTUL CAUZEI:

Johann Moritz îl acuză pe jandarmul Nicolae Dobrescu pentru rechiziționare, falsificarea identității, abuz de putere și daune de ordin psihologic.

3. CONSIDERENTELE INSTANȚEI:

• JOHANN MORITZ, reclamantul în cauză, atestă că, în urma deciziei luate de Nicolae Dobrescu, el a fost prizonier în 105 lagăre în decursul a 13 ani. Bărbatul menționează evenimentele marcante din viața sa, de exemplu, faptul că era un „sclav uman" în lagărul pentru evrei din România, fiind supus să îndeplinească o muncă silnică, dar și rutina zilnică în calitate de „sclav mecanic" în fabrica „Knopf und Sohn". În legătură cu identitatea sa, subsemnatul confirmă cert că este de origine română și creștin ortodox, așa cum sunt și părinții săi. Acesta infirmă acuzațiile aduse de avocații jandarmului în raport cu faptul că este evreu, mărturisind că a învățat ebraica din necesitatea de a comunica cu evreiii, pentru a nu fi lipsit de contact social în timpul satisfacerii atribuțiilor. („Am învățat aici, în lagăr. Dacă știi nemțește și dacă auzi toată ziua idiș, înveți.")

• NICOLAE DOBRESCU, pârâtul în cauză, afirmă că decizia luată a fost în conformitate cu legislația perioadei de atunci, ce solicita denunțarea elementelor indezirabile și a evreilor. Astfel, pentru a satisface cerințele impuse de profesie, el trimite un ordin de rechiziționare reclamantului Johann Moritz. Pentru a finaliza arestul lui Moritz, Dobrescu trimite un raport la legiune, ce anunță îndeplinirea obligațiilor legislative.

• SUZANA MORITZ, soția lui Johann Moritz, atestă că, în lipsa de acasă a soțului, Nicolae Dobrescu a încercat să o seducă și să între pe proprietatea sa cu forța. Pentru a-l alunga, femeia a recurs la utilizarea violenței verbale și a amenințărilor în scopul de a-și apăra propria persoană, dar și minorii ce au asistat la episodul respectiv. („Dacă n-ar fi bârbatu-tău, m-ai primi la tine, sau m-ai ține la poartă ca acum?" „Când el a încercat să intre cu forța, ea a luat toporul și l-a amenințat că-i crapă capul dacă intră în curtea casei ei.") În legătură cu semnarea actului de divorț din motive de ordin rasial, Suzana menționează că a făcut-o pentru a nu-și pierde locul de reședință și a-și asigura copiii, cu gândul că îi va rămâne fidelă la nivel emoțional. („că ea i-a rămas credincioasă, că a muncit, păzind casa și îngrijindu-i copiii.")

• PREOTUL ALEXANDRU KORUGĂ relatează despre nenumăratele încercări de a-l elibera pe Johann Moritz din prizonierat, fiecare tentativă soldându-se cu eșec.(„Acest Om a fost arestat și trimis la muncă silnică fără a fi vinovat cu nimic și fără a fi fost condamnat de vreun judecător!") Bărbatul afirmă identitatea deținutului ca fiind român, de religie creștin ortodoxă, întrucât acesta a fost nemijlocit responsabil de botezul său. („Dar el este român și creștin. Eu l-am botezat.")

4. DISPOZITIVUL SENTINȚEI:

În temeiul probelor oferite de către ambele părți, instanța a identificat o serie de legi violate, printre care:

Articolul 29 - Libertatea conștiinței

"(1) Libertatea gândirii și a opiniilor, precum libertatea credințelor religioase nu pot fi îngrădit de sub nici o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă contrar convingerilor sale."

Articolul 22 - Dreptul la viață și la o integritate fizică și psihică

"(1) Dreptul la viață, precum și dreptul la integritatea fizică și psihică ale persoanei sunt garantate."

Articolul 34 - Dreptul la identitate

"(2) Statul român recunoaște și garantează dreptul fiecărui cetățean la nume, prenume și alte elemente de identificare."

Așadar, instanța decide după cum urmează:

Se admite în totalitate acțiunea formulată de reclamant. Pârâtul este obligat la muncă în folosul comunității pe o perioadă de 10 ani, dar și plata sumei de 12.500 lei, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul suferit de reclamant. Pârâtul va suporta cheltuielile de judecată aferente cauzei.

Josan Tincuța, clasa a X-a „D"

ION(,) la judecată!

În cadrul procesului de judecată simulat, inspirat din romanul „Ion” de Liviu Rebreanu, mi-a revenit rolul avocatului pentru personajul titular. A fost chiar o provocare să apăr un personaj perceput inițial ca antagonist, mai ales, în contextul în care procurorii aveau argumente solide pentru acuzare, susținute de antipatia celorlalte personaje față de Ion.

Această experiență a fost o lecție valoroasă despre complexitatea naturii umane și despre importanța empatiei. Am învățat că personajele literare, la fel ca oamenii din viața reală, nu sunt întotdeauna trebuie înțelese și că judecățile pripite pot fi eronate. Fiecare om are o poveste și este esențial să încercăm să înțelegem motivele din spatele acțiunilor sale, chiar și atunci când acestea sunt greșite.

Ceban Teodora,
clasa a XI-a „P”

Participarea ca avocat în procesul împotriva lui Ion, acuzat de abuz asupra Anei, a fost o experiență din care am învățat multe. A trebuit să analizez nu doar faptele, ci și contextul social și psihologic al personajului, încercând să construiesc o apărare credibilă fără a-i nega responsabilitatea. Mi-am îmbunătățit abilitățile de argumentare și am înțeles cât de important este echilibrul între justiție și compasiune.

Cea mai mare dificultate a fost găsirea unei perspective care să nu scuze faptele lui Ion, dar să evidențieze factorii care i-au influențat comportamentul. Verdictul – 12 luni de muncă în folosul comunității – a fost surprinzător de blând, dar echitabil. Ion și-a asumat vina, dar a primit și șansa de a-și repara greșelile. Fără îndoială, aș accepta din nou acest rol care mi-a oferit o perspectivă mai profundă asupra complexității procesului juridic și a importanței de a privi fiecare caz din toate unghiurile.

Guzun Anastasia,
clasa a XI-a „P”

În procesului de judecată asupra romanului am avut rolul de avocat al lui Ion. Eu, împreună cu ceilalți avocați, l-am apărat, Ion fiind acuzat de abuz și inducere la suicid a soției sale Ana, fiica lui Vasile Baciu. Cred că am reușit să obținem o sentință mult mai ușoară pentru Ion, decât cea invocată la început. A fost posibil, prin plasarea vinii asupra lui Vasile Baciu, tatăl fetei, de care se știa că o bate pe Ana, mai ales de când este însărcinată de la Ion. Până la urmă, prin argumentele noastre și incapacitatea procurorilor de a aduce dovezi clare de abuz și inducere la suicid, judecătorul a făcut alegerea corectă, după părerea mea, ca toate părțile să poată fi mulțumite.

Zbancă Victor,
clasa a XI-a „P”

În cadrul procesului de judecată, am reprezentat-o pe Zenobia, mama lui Ion, soția lui Glanetașu. Zenobia este opusul soțului ei, Alexandru. Ion îi moștenește hărnicia, calitate pe care tatăl său nu o are. Zenobia este o mamă grijulie, conștientă de importanța muncii și preocupată de îndatoririle fiului ei, Ionică. În cadrul procesului, întrebările provocatoare adresate de către avocat m-au pus într-o situație complicată, chiar dacă știam că Ion, fiul meu, era vinovat, am răspuns la întrebări astfel încât să îl apăr.

Trandafir Loredana,
clasa a XI-a „P”

În cadrul procesului de judecată am avut rolul Savistei, cunoscută drept „oloaga satului”. A fost o experiență excepțională în care am reușit nu doar să-mi cunosc personajul și să intru în rol, dar să particip la aprofundarea în procesul de judecată. Pentru a avea o prestație cât mai autentică, am recitit romanul, observând anume acest personaj rolul lui în roman, felul de „a fi”. Am ales chiar costumul: o ie, o fustă, galoși. Așadar, am participat cu entuziasm și bucurie la procesul de judecată în baza romanului „Ion”, de Liviu Rebreanu, și am devenit mult mai încrezătoare în propriile mele puteri.

Matricala Victoria,
clasa a XI-a „P”

Eu am jucat-o pe Florica, fiica văduvei lui Maxim Oprea și soția lui George Bulbuc. Am trăit sentimente contradictorii: pe de o parte cunoșteam că Ion este un individ determinat și insistent, care obține ce dorește și este gata să facă orice pentru a-și atinge scopul. Pe de altă parte, țineam la soarta lui Ion și eram conștientă că Ana a fost mereu o victimă a propriei nefericiri și a presiunilor sociale. În fața instanței, am realizat că nu există un singur vinovat: Ana a fost o victimă a familiei, a mentalității vremii, a lui Ion, dar și a propriilor slăbiciuni.

Melnic Polina,
clasa a XI-a „P”

În acest proces, eu am jucat rolul Mariei Herdelea, soția lui Zaharia Herdelea. M-am simțit, cu adevărat, parte din roman, începând prin costumație și terminând cu respectarea rigorilor epocii reprezentate în carte. Am înțeles că aceasta este o femeie extrem de puternică, cu un spirit de observație foarte dezvoltat și, chiar dacă în fața instanței nu am putut pe deplin arăta calitățile ei, în adâncul sufletului am împărtășit fiecare emoție cu ea și am avut ocazia de a alege singură dacă sunt de partea lui Ion sau împotriva acestuia.

Ungureanu Francesca,
clasa a XI-a „P”

La proces, eu am fost Vasile Baciu. Citind, am atras atenția la detaliile din viața lui. Am încercat să trăiesc sentimentele lui și, într-un moment dat, am descoperit ură pentru Ion. Vasile, de la un tată agresiv, ajunge să fie un părinte tiran. Fiind lipsit de nepot și fiică, se schimbă total. Am încercat să fac totul ca Ion să fie pedepsit. Mi-a plăcut să mă simt un tată, însă am înțeles că am și eu o vină. Fiind violent și agresiv, i-am dat motiv Anei de a căuta un loc de refugiu, un loc unde va fi iubită și respectată.

Grosu Maxim,
clasa a XI-a „P”

Procesul m-a învățat că, dincolo de legile scrise, există o umanitate profundă în fiecare caz, iar rolul meu de judecător este să găsesc echilibrul între aplicarea corectă a legii și înțelegerea suferinței. A lua o decizie într-un astfel de caz m-a pus față în față cu realitatea crudă a violenței domestice, iar sentimentul de a condamna abuzul s-a asociat cu unul de împlinire, dar și de tristețe, știind că, deși justiția este importantă, nici o sentință nu poate șterge suferința unei victime.

Adauji Mirela,
clasa a XI-a „P”

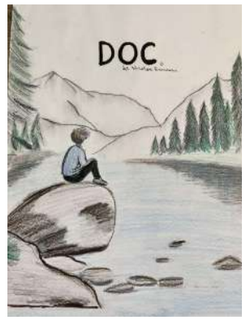

DOC

DE NICOLAE ESINENCU

Citind, devenim coautori.
Putem regândi chiar coperte!

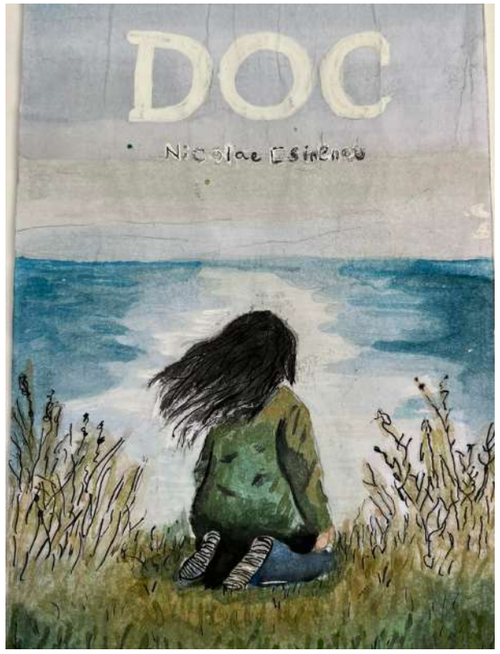

La reprezentarea copertei alternative a romanului „Doc”, am ales să folosesc tehnica grafică, folosind creionul simplu, văzut ca o metaforă, deoarece Doc vede lumea în alb și negru. În centru, am reprezentat un plic, pentru că scrisorile, pentru el, erau un refugiu, un mod de a comunica cu cineva. Cred că, într-un anumit moment, Doc a sperat că în una din aceste școli este un copil ce simte exact ce simte și el. Simbolurile sunt relevante pentru conținutul cărții și fac referință la semnificațiile textuale.

Berlinschi Adelina, clasa a VIII-a „C”

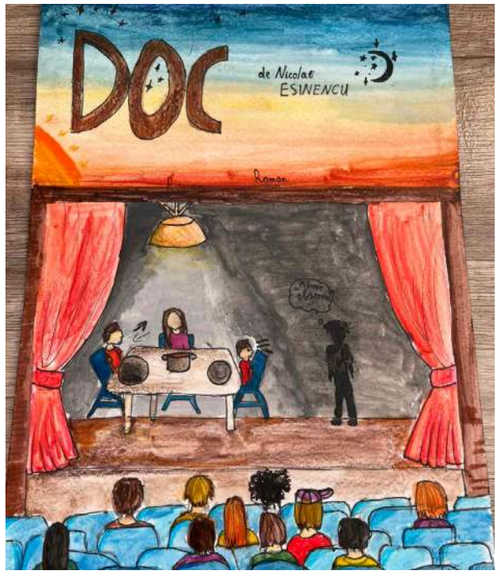

Pe coperta romanului „Doc”, am desenat două perechi de picioare, care îi reprezintă pe mama și, respectiv, pe tatăl lui Doc, care se certau mereu. Mâna lui se întinde spre părinți, sugerând că Doc cerșea atenție și iubire de la părinți. Totodată, imaginea face trimitere la insistența cu care îi ruga să vorbească cu directorul, pentru a fi acceptat la școala precedentă, în clasa în care era fericit.

Garcavenco Amelia, clasa a VIII-a „C”

Coperta creată de mine transmite o stare liniștită și melancolică. Cerul înnorat poate fi asociat cu atmosfera și temele din roman, deoarece viața protagonistului este fără culoare. Podul e o metaforă a tranziției sau a unei punți fragile între două lumi: singurătatea și iubirea. Lacul liniștit întărește ideea unei tensiuni nerezolvate, accentuând starea de anxietate și frustrare a personajului.

Dimicioglo Andrei, clasa a VIII-a „C”

Lume, SUNT OMUL INVIZIBIL!

Lume, sunt omul invizibil. Eu vă pot privi, dar voi, muritorilor de rând, nu mă puteți vedea. Vorbele voastre neînsemnate ajung la mine, dar ale mele, mărețe fiind, se pierd în întuneric. Eu v-am putut simți, deși rămân neperceput, de parcă nici n-aș exista.

Descoperirea mea nu a fost una întâmplătoare, ci una pe care mi-o doream sau, poate, nu mi-o doream cu adevărat. Poate puterea supremă este să nu fii văzut, ci să privești fără a fi privit. Majoritatea își va aduce aminte de mine nu ca despre un criminal, ci ca despre un om de știință, care a făcut posibilul ca imposibilul să fie posibil.

Nu am regrete, dar uneori mă gândesc dacă aș îndrăzni din nou să fac acest lucru. Sunt omul invizibil. Sunt și nu sunt în același timp.

Chirilă Nectaria, clasa a VII-a „B”

Sunt o ființă invizibilă, cineva care a descoperit o modalitate de a fi liber. Datorită invizibilității, am văzut lumea așa cum nu o poate vedea și descoperi nimeni. Am avut puterea să fac ceva ce voiam să fac.

Mi-am dat seama, însă, că această libertate m-a făcut să mă simt singur și neînțeles. Am început o nouă eră în care vizibilitatea poate schimba totul. Trebuie totuși să știți că puterea are un preț. În cele din urmă, am înțeles că dacă alegi să fii invizibil, nu poți scăpa de cine ești cu adevărat.

Mereuță Cezara, clasa VII-a „D”

Eu sunt omul invizibil, cel care i-a ucis pe alții fără remușcări, ca să-și salveze pielea. Pielea sa invizibilă! Mi-am folosit cunoștințele pentru a-mi ușura viața. Abia acum mi-am dat seama că am greșit și am pierdut totul.

Mesajul meu este să vă trăiți viața, fiind oameni buni. Folosiți-vă cunoștințele pentru binele altora!

Mihăilă Alexandru, clasa a VII-a „B”

TEKWILL JUNIOR AMBASSADORS

Recent, în Chișinău s-a desfășurat cea de-a cincea ediție a concursului Tekwill Junior Ambassadors. Liceul „Da Vinci” a participat cu cel mai mare lot din Moldova! E vorba de 48 de copii care au format 2 echipe de liceu și 22 echipe de gimnaziu. Sarcina pentru participanții la concurs a fost să elaboreze identitate vizuală pentru întreprinderi din micul business din Moldova. De aceea, pregătirile au început din luna noiembrie.

Punând în valoare creativitatea lor în serviciul unor branduri care pot transforma proiectele locale în simboluri de succes, elevii au elaborat logotipuri, ambalaje, cutii pentru cadouri, cutii pentru împachetare, stickere, bannere, reclame pentru rețelele de socializare dau chiar o animație. Ei au ales domenii diferite: o companie care face jucării croșetate, alta care produce vinuri, altele – produse alimentare, produse cosmetologice etc. Varietatea domeniilor de activitate a companiilor a însuflețit munca de creație. Tinerii creatori davincieni și-au dezvoltat nu doar abilitățile de proiectare grafică, ci și de prezentare a produsului în fața publicului și a unui juriu avizat: designeri, freelanceri, marketologi etc.

Sunt mândră de rezultatele tuturor elevilor mei și îmi amintesc cu emoție de orele de prezență în sala mea de clasă: veneau la recreații, veneau din contul timpului liber, veneau sâmbetele. Le mulțumesc pentru perseverență și pentru conlucrarea dintre mine și ei.

Felicitări premianților!

Premiul Mare - Prisacaru Damilola, Francu Xenia
Locul I - Moldovanu Leonard, Busuioc Denis
Locul II - Cebotari Laura, Paun Sofia
Locul III - Mihăilă Alexandru, Carp Tudor
Premiul Mare - Prisacaru Otilia, Golea Ana-Maria

Irina Sîrbu, profesoară de design grafic

Anastasia NICHITA

Numele invitatei acestui număr al revistei a sunat solemn de pe numeroase ringuri, a fost pronunțat cu mândrie pe numeroase canale de știri, a încălzit cu speranță inimile a numeroși conaționali.
Prin ea, sportul moldovenesc își validează calea de afirmare. Tot datorită ei, milioane de oameni au auzit de Moldova, mica țărișoară din estul Europei.
Anastasia Nichita este o luptătoare din Republica Moldova în stil lupte libere, sportivă olimpică, deținătoare a medaliei de argint la jocurile Olimpice din Paris, 2024, deținătoare a medaliei de aur la Campionatul European de Lupte din Roma, 2020, deținătoare a medaliei de aur în cadrul competiției Individual Wrestling World Cup, 2020. În palmaresul luptătoarei mai figurează numeroase medalii de aur și argint, câștigate pe ringurile din Turcia, Ungaria, Japonia, Norvegia, Belarus, Serbia, România etc.

***Da Vinci:** Dragă Anastasia Nichita, înțelegem cu toții că în spatele unei performanțe stau ore de muncă, de disciplină și o voință de fier. Descrieți-ne, pe scurt, o zi din rutina unei sportive.*

Anastasia Nichita: O zi din viața mea, atunci când sunt în pregătire pentru un campionat, constă, în mare parte, din antrenamente și odihnă.
Dimineața mă trezesc la orele 8:00, iau micul dejun și merg la primul antrenament, unde, de obicei, avem pregătirea fizică sau alergare. După aceea, vin acasă și iau prânzul. Urmează două ore de odihnă pentru a mă restabili și a fi pregătită pentru antrenamentul de seară. Seara, de obicei, avem antrenament la saltea. Nu reușești bine să termini antrenamentul că e și târziu! E timpul cinei! Atunci vin acasă și mă odihnesc, ca să fiu în formă în ziua următoare.

***D. V.:** Cunoaștem, din interviurile dvs., câte greutăți ați depășit, cum ați perseverat în condiții departe de a corespunde unor standarde de calitate. Cum credeți, greutățile pot stimula visul de a reuși și de a te afirma? Dacă ați fi avut toate posibilitățile la picioare, ați fi ajuns la aceeași performanță?*

A. N.: Cred că anume greutățile m-au făcut să obțin aceste rezultate. Omul, când are de toate, nu mai are motivația de a atinge un anumit scop. Eu, din păcate sau din fericire, am fost nevoită să muncesc din greu pentru tot ce mi s-a dat.

***D. V.:** Îi învățăm pe elevii noștri că participarea la o competiție este, întâi de toate, o experiență, că ratarea unei victorii nu este un eșec: ei oricum au lucrat să ajungă în zona de performanță. Ce înseamnă pentru un sportiv ratarea unei medalii într-o competiție? Cum se depășește?*

A. N.: Pentru mine, fiecare concurs pierdut este o experiență! Desigur că, pe moment, îmi este trist și mă indispun. Mai târziu, însă, analizez greșelile făcute și asta mă ajută să fiu mai concentrată și mai motivată în antrenamente. Eșecul face parte din succes, trebuie doar acceptat și, neapărat, analizat.

***D. V.:** V-a schimbat cumva faptul că v-ați afirmat în marele sport? Ce trăsături ale fetiței de cândva ați păstrat? Ce trăsături noi v-ați cultivat?*

A. N.: După succesul obținut, am reușit să rămân cu picioarele pe pământ. Știu de unde am pornit, știu cine sunt și niciodată nu mă voi considera altcineva. Am rămas la fel de timidă cum am fost acum mulți ani. Cred în oameni și vreau să-i ajut pe cei mai slabi ca mine. Am dezvoltat și calități noi cum ar fi ambiția, încrederea în mine însămi și voința de a fi numărul 1.

D. V.: Cum este viața Anastasiei Nichita în afara ringului și a sălii de antrenament? Ce vă place să faceți, ce pasiuni aveți?

A. N.: Pe lângă sport, îmi place stylingul și tot ce este legat de haine, shopping, poze si social media.

D. V.: Dacă nu ați fi ales luptele libere, ce alt sport ați fi practicat?

A. N.: Nu știu dacă m-aș regăsi în alt sport, dar ador judo ca disciplină sportivă.

D. V.: Care este atuul dvs., în sportul pe care îl practicați? Prin ce vă deosebiți, în viziunea dvs.?

A. N.: Cred că mă deosebesc de celelalte adversare prin faptul ca sunt mult mai flexibilă și simt lupta. Uneori intuiesc atât de bine procedeul, încât eu însămi rămân mirată!

D. V.: Cunoaștem, din sursele mass-media, că anul 2025 este deosebit pentru dvs. Descrieți-vă, în câteva cuvinte, starea de spirit pe care o trăiți?

A. N.: Într-adevăr, 2025 a venit cu multe surprize, inclusiv cu faptul ca voi deveni mămică. Este ceva cu totul nou pentru mine. Aceasta noutate m-a motivat și mai mult să lupt și, deja, nu doar pentru mine, dar și pentru copilul meu care se va mândri de mama sa.

D. V.: Scopul acestei rubrici a revistei noastre este de a le oferi cititorilor revistei perspective spre personalitățile din diferite domenii, oameni care le pot deveni modele. Ce mesaj le-ați putea lăsa celor care vor citi interviul?

A. N.: Credeți în voi și în visurile voastre. Munciți pentru ce doriți să obțineți, aveți încredere în ceea ce faceți și niciodată nu vă îndoiți de potențialul vostru.

D. V.: Ce calități apreciați la oameni, în general? Care sunt valorile pe care le împărtășiți?

A. N.: Apreciez, în primul rând, omenia, sinceritatea, respectul și devotamentul.

D. V.: Vă mulțumim pentru interviu. Vă urăm să vă realizați toate visurile și să vă atingeți toate scopurile. Sunteți o luptătoare și la propriu, și la figurat.

POVEȘTILE CRENGIENE - veritabile surse de inspirație

Cu ocazia zilei de naștere a scriitorului Ion Creangă, pe 1 martie, lucrările talentaților noștri elevi din clasele I au fost expuse la Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”. Să participăm la expoziția realizată în cadru Zilelor dedicate scriitorului ne onorează!

Nemuritoarele povești crengiene sunt veritabile surse de inspirație. Această expoziție adună creațiile pictate ale tinerilor artiști ai liceului nostru, care au adus la viață personajele ce le-au însoțit creșterea. De la „Amintiri din copilărie” până la „Punguța cu doi bani” și „Capra cu trei iezi”, fiecare lucrare reflectă viziunea unică a tinerilor artiști, plină de imaginație și sensibilitate.

Creațiile ne invită să pătrundem în lumea magică a basmelor îndrăgitului humuleștean, dar și să apreciem talentul tinerilor artiști ai liceului nostru.

Melnic Nadejda, profesoară de educație plastică

CÂND POEZIA vorbește prin pictură

Pe 14 martie 2025, Biblioteca Națională a Republicii Moldova, Colecția de Arte și Hărți, BNRM, a găzduit Salonul de Artă, în cadrul căruia a fost vernisată expoziția „Când poezia vorbește prin pictură”, organizată în parteneriat cu Liceul „Da Vinci” și Școala de Arte „Alexei Șciusev”.

Evenimentul, desfășurat în cadrul Anului Eminescu, a pus în valoare 31 de lucrări realizate de elevii liceului, care au transpus simbolurile poeziei eminesciene în imagini pline de expresivitate și sensibilitate artistică. Inspirate din natură și universul liric al marelui poet, lucrările evidențiază interpretări originale, armonizând culoarea, compoziția și emoția poetică.

Această expoziție marchează un moment important pentru elevii Liceului „Da Vinci”, oferindu-le oportunitatea de a-și prezenta viziunea artistică și de a contribui la promovarea culturii naționale. Lucrările elevilor confirmă ideea că literatura și pictura sunt arte complementare.

Tatiana Voloh, profesoară de educație plastică

FLORA,
zeița florilor

Flora, zeița florilor și a vegetației este un simbol al renașterii naturii. Un fel de Zâna Primăvară „cu alai de toporași”. Despre Flora, poetul latin Ovidiu scrie că este nimfa greacă a florilor, Chloris, pe care zeul vântului, Zefir, a răpit-o. A fost transformată în Flora, i-a devenit soție și a fost întronată ca stăpână a florilor. Regele tribului sabin al Curiaţilor, Titus Tatius, a introdus cultul zeiței florilor la Roma, închinându-i un templu, apoi, o festivitate numită Floralia. Festivitatea, ținută între 28 aprilie și 3 mai, simboliza reînnoirea ciclului vieții, ocazie cu care romanii purtau haine viu colorate, asemenea nuanțelor pe care le au florile.

Detaliu: „Zefir o răpește pe Chloris si ea devine Flora”

În imaginația romanilor, zeița Flora purta un veșmânt diafan, subțire, ținea un buchet de flori în mână și purta o cunună de flori pe cap.

Pictorul renascentist italian Sandro Boticelli o ilustrează pe Flora în tabloul „Primăvara”,1482.

În centrul compoziției se află Venus, cu cele trei grații în dreapta. Boticelli reia legenda lui Zefir sărutând-o pe Chloris, care se transformă apoi în zeița primăverii, Flora. Pictorul plasează ambele personaje alături, Flora purtând un costum florentin al epocii, cu o ghirlandă de flori pe cap și o alta la gât, împrăștiind trandafiri roz, albi și roșii, pe jos. În tabloul lui Boticelli se regăsesc aproximativ 500 de specii de plante identificabile, între care – aproape 200 de tipuri de flori.

Un alt renumit pictor italian, Tiţian, ilustrează în 1515, în personajul său Flora, un fascinant ideal de frumusețe feminină. O tânără femeie ține în mână un buchet de flori. Este îmbrăcată într-un veșmânt alb, ce contrastează cu șalul cu luciri roșietice ce îi alunecă de pe un umăr, dezvăluindu-i trăsăturile delicate și textura luminoasă a pielii.

În tabloul intitulat „Portretul idealizat al unei curtezane ca Flora”, al pictorului renascentist italian Bartolomeo Veneto, din 1520, personajul feminin poartă în mâna dreaptă un buchet de flori de câmp, un atribut al Florei, ca și cum le-ar oferi celui ce o privește. Buclele aurii i se revarsă în cascadă peste umeri, o bijuterie îi împodobește fruntea, asortându-se cu pandantivul de pe piept, iar pe cap poartă un văl peste care e așezată o coroniță de mirt.

Francesco Melzi, elevul preferat al lui Leonardo da Vinci, care l-a urmat în Franța și a rămas cu el până la final, amintește în personajul său Flora, din 1520, de operele marelui maestru. Florile din fundal sunt descrise cu pedanteria specifică școlii lui Leonardo, ilustrând simbolismul epocii – iasomia duce cu gândul la castitatea pierdută, floarea la care se uită zeița și pieptul ei gol reprezintă fertilitatea, iar anemonele din poala ei indică revenirea la viață a naturii.

Galeria portretelor zeiței Flora nu se termină aici. Au mai pictat-o Rubens, Rembrandt și alții. În fiecare tablou regăsim grația, feminitatea, prospețimea și varietatea culorilor.

- Nivelul dvs de engleza?
- Perfect.
- Bine, traduceți-mi fraza:
„În seara asta mă apuc de învățat!"
- Mission impossible!

O fetiță stătea lângă mama ei și o studia. La un moment dat, a observat cât de multe fire de păr alb are pe cap și a întrebat-o de ce. Mama i-a răspuns: „De câte ori mă superi, sau faci un lucru rău și eu sunt nefericită, îmi iese câte un fir alb". După câteva momente de gândire profundă, fetița i-a răspuns: „Deci așa a ajuns bunica să aibă tot părul alb..."

Profesorul:
– Ţi-am citit lucrarea de control și este foarte bună, dar e asemănătoare cu cea a colegului de bancă. Ce concluzie să trag de aici?
Elevul:
– Că și a lui e foarte bună...

Un elev chemat la răspuns:
- Unde se află situată Moldova Nouă?
- Între Moldova Opt și Moldova Zece, evident!

Un elev-filosof:
– Domnule profesor, de ce se numește inima așa, dacă ea este o pompă?
– Păi, măi băiatule, tu crezi că prietenei tale i-ar plăcea să-i spui că o iubești din toată pompa!?

Da Vinci

www.liceuldavinci.md

COLEGIUL DE REDACȚIE
Oleinic Viorica - redactor | **Sîrbu Irina** - machetare grafică | Elevii claselor a II-a - a XII-a IPL „Da Vinci"